

1657

התקשרות

מצורף גם
לשבועון
כפר חב"ד

209079 / freidin levi

י"ז סיון תשמ"ו

**למה התפילה בתבנית כה מקובעת?
שולחן שבת חסידי**

**שמירה ראויה על הצניעות מבטיחה את עתיד הילדים!
התוועדות עם הרבי**

**ב"מקדש מעט" צריך שיהיו גם שיעורי תורה
מכתב מבואר**

03

הצניעות של נשות ישראל, בלי להתחשב בסביבה, הביאה רק טוב; כאשר אם בישראל שומרת על הצניעות היא מבטיחה בכך את עתיד ילדיה. **התועדות עם הרבי**

04

כולנו מכירים את סיפור הנדודים של בני ישראל במדבר, אך מעטים שמים לב לדרמה הדמוגרפית המצמררת שהתרחשה רגע לפני חציית הירדן. מפקד האוכלוסין חושף נתון בלתי נתפס: קרוב למאתיים אלף יהודים מתו, במגפה או בהרג. מה בדיוק קרה שם באותם רגעים גורליים, מדוע משה רבינו הרגיש אחריות, ואיך כל זה קשור לדאגה לכל יהודי באשר הוא? **שיעור בלקוטי שיחות**

12

בבית המקדש הייתה גם עבודת הקורבנות – תפילה, וגם מקום מושב הסנהדרין – לימוד התורה, וכך צריך להיות גם ב'מקדש מעט' בבית הכנסת; ימי 'בין המצרים' אינם ימי עונש אלא ימי תיקון **• מכתב מבואר**

14

מה הם שני סוגי הקורבנות שרמזוים בכפל הלשון "ואמרת"? מה היתרון של ה'קורבנות' הרוחניים שבזמן הגלות? ומדוע בכל זאת הקרבת קורבנות בפועל היא רק בבית המקדש? **• אור וחיות**

16

מדוע הורה הרבי לרב גפני לעשות 'קפל' בסידור? אם התפילה היא "עבודה שבלב" למה היא בתבנית קבועה ללא שינויים? ומה הסוד שמלמד אותנו קורבן ה'תמיד'? **שולחן שבת חסידי**

18

בית הבחירה • מדור חדש

השבת הקרובה היא השבת הראשונה של ימי 'בין המצרים'. בגישתו המיוחדת של הרבי, אלו אינם 'ימי חורבן' אלא ימי בנייה ותיקון. ימים שמסוגלים ביותר לבוא הגאולה ובניין בית המקדש, כפי שמפורט במדור 'מכתב מבואר' שבגיליון זה.

תפקידנו הוא להוסיף בימים אלו ב"משפט" – לימוד התורה – וב"צדקה", שהם המסוגלים להפוך אותם לימי ששון ושמחה. באופן מיוחד קרא הרבי להוסיף בלימוד אודות צורת מבנה בית המקדש, אשר כדברי המדרש, לימוד זה נחשב ל'בנייה' רוחנית של בית המקדש, מה שמזרז את בניין המקדש בפועל ובגשמיות.

בהתאם לכך, הוספנו מדור מיוחד שעוסק בענייני "בית הבחירה", ובו נפגוש באופן מתומצת ובהיר ביאור בנושא שאף מוזכר בפרשת השבוע – השאלה ב"אורים ותומים" שהיו בבגדי הכהן הגדול.

במדור ה'התועדות' שבפתח הגיליון הובאה שיחה אותה נשא הרבי בפני ציבור הנשים, ובה עורר על חשיבות שמירת הצניעות גם בימי החופש, בהם קיימת נטייה להקל, חלילה, בעניינים אלו.

בתפילה כי נזכה לבניין בית המקדש השלישי, וישונו הכוהנים לעבודתם, בהקרבת כל הקורבנות עליהם אנו קוראים בפרשת השבוע, ותיכף ומיד ממש.

למנוי דיגיטלי ל'התקשרות':
chabadisrael.co.il/alonichabad

על לדעת - 11 • פרקי אבות - 13 • שניים מקרא -
20 • לוח חב"ד - 31 • זמנים ושיעורי השבוע - 32

צעירי אגודת חב"ד באה"ק ת"ו
י"ר: הרב יוסף יצחק הכהן אהרונוב
עורך ראשי: שלום בלוי עריכה: הרב יוסף יצחק מרגליות
מ"ל: המרכז לעזרי שליחות, ת"ד 1122 כפר חב"ד
6084000 • 0793-7474 • ISSN 1657
לתגובות, הערות וחומרים לפרסום: HitkashrutEdit@gmail.com
התמונות מפורסמות באדיבות חברת JEM ותודתנו נתונה להם

התקשרות

קונטרס שבועי לאנ"ש חסידי חב"ד
לחיזוק ההתקשרות לכ"ק אדמו"ר רבי
מנחם מענדל בהרה"ק רלו"ר מליובאוויטש
צוקוללה"ה נב"מ ז"ע

אימא תעשה הכול כדי להבטיח את עתיד ילדיה

הצניעות של נשות ישראל, בלי להתחשב בסביבה, הביאה רק טוב; כאשר אם בישראל שומרת על הצניעות היא מבטיחה בכך את עתיד ילדיה

כיוון שהינכן נמצאות בגלות, במיעוט במספר ובשליטה ביחס לאומות שמסביבכן - מה בכך אם לא תתבדלו ותסתגרו ב'ארבע אמות' שברשותכן, להתנהג באופן שונה מכולם?

הרי אין על כך איסור מיוחד; זה לא חילול שבת, רחמנא ליצלן, או אכילה שאינה כשרה, אלא רק שינוי קל בלבוש ובהנהגה. וקיים גם 'תירוצ' והסבר על כך, שאי אפשר להיות שונים מהעולם שבו נמצאים, ומהו ההכרח לנהל מלחמה וללכת נגד הזרם ונגד אופן ההנהגה של כל העולם?!

ועל כך באה ההוראה: אין להן מה להתיירא. הן אינן צריכות להתחשב עם הרוחות ה'בלתי-ברוכות' שמנשבות בעולם החיצוני, שמביאות לכל התוצאות הלא-טובות שרואים בשנים האחרונות. ולא רק בנוגע לענייני עולם הבא, אלא גם הפך האושר והשמחה בנוגע לענייני עולם הזה.

וההתחלה בזה צריכה להיות על ידי שאישה ובת ישראל מגבילה את עצמה, ונושאת בגאון את 'דגל' הנהגת היהדות, כפי שהיה נהוג תמיד בעם ישראל.

וכאשר מקבלים החלטה זו, שלא להתחשב בסביבה, ואדרבה, להראות דוגמה לכל העולם כיצד צריכה להיות הנהגת הנוער ונשים בכלל - אזי ישנו הסיוע והעזר של הקדוש ברוך הוא, שיוכלו ליישם זאת בחיים בנקל יותר ממה שמשערים.

וישנה ההבטחה - שלא זו בלבד שהדבר לא יזיק חלילה וחס בעולם הזה, אלא אדרבה להפך. והעיקר - שזה ממשיך את ברכתיו של הקדוש ברוך הוא שיהיה בית יהודי בריא בכל המובנים, ובפרט ילדים בריאים, הן בגוף והן בנשמה, ולרבות רוב נחת בכל המובנים מבנים ובנות, ובמשך הזמן - גם מהנכדים.

ומה לא תעשה אם בישראל כדי להבטיח את עתיד ילדיה, שיקבלו את המקסימום שיכולים לקבל מברכותיו של הקדוש ברוך הוא? ומדובר הלא הן בעניינים הקשורים עם עולם הזה, והן בעניינים הקשורים עם עולם הבא, לאחר מאה ועשרים שנה!

בני ישראל היו מאות שנים בגלות מצרים, במספר מועט ביחס לתושבים המקומיים, ובמעמד ומצב של עבדים שאינם ברשות עצמם כלל, אך מבלי הבט על כך - שמרו על הנהגה יהודית.

ובעיקר, במה שנוגע לנשים, שבהיותן במצרים לא הלכו אחר המידות וההנהגות של נשות מצרים. ובפרט בנוגע לעניין הצניעות - ההנהגה ההגונה, השקטה והצנועה בבית, ועל ידי זה גם ברחוב - שבאה לידי ביטוי בכך ש"לא שינו את לבושיהם". מבלי הבט על ה"מוֹדָה", ועל הנהגת המצריים ושאר האומות שהיו שם, הנהגתן הייתה כפי שלמדו מהנהגת אימותינו הקדושות, שרה רבקה רחל ולאה.

למרות שכבר עברו מאות שנים מזמן שרה אימנו עד לחייהן של נשי ישראל במצרים, והיה גם שינוי קיצוני בנוגע לארץ - ארץ שונה לגמרי בעלת הנהגות שונות בכל המובנים, למרות זאת, לא היה שינוי בלבושים, אצל בני ישראל בכלל, ונשי ישראל בפרט, וכן בכללות ההנהגה, בעת היותם במצרים.

והנהגה זו הוציאה אותם מהגלות הקשה, והביאה אותם בשלמות - יחד עם בניהם ובני בניהם - לארץ ישראל. כפי שמסופר בחומש בנוגע למניין בני ישראל קודם הכניסה לארץ ישראל, ש"הטיל הקדוש ברוך הוא שמו עליהם, ה"א מצד זה ויו"ד מצד זה - לומר: מעיד אני עליהם שהם בני אבותיהם". כלומר: שנשארו בנים נאמנים והתנהגו באופן המתאים לבניו של הקדוש ברוך הוא.

ויש מכך הוראה ולימוד באופן ישיר עבור כל אחד מאיתנו, ועבור כל נשי ישראל בכל מקום שהן:

מתחילים עתה ימי הקיץ, שבהם מתחילים 'לנשב' בעולם החיצוני 'רוחות' שעלולות למשוך נשים לכיוון של מיעוט הצניעות, ולא ללבוש אותם לבושים שלבשו בדורות שעברו, אלא סוג אחר של לבושים, ומוצאים על כך הסברים שונים. באים לאישה או לבת בישראל, וטוענים:

שארית הפליטה

נתח נכבד מפרשת השבוע שלנו עוסק במניין בני ישראל. כמה משפחות וכמה נפשות בכל שבט, וכמה נפשות סך הכול בעם ישראל. אחרי מניין ארוך מאד ומפורט, התורה נותנת לנו את הסכום הסופי: "אֵלֶּה פְּקוּדֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל: יָשׁ מֵאוֹת אָלֶף וְאַלְף שְׁבַע מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים". במספרים: 601,730 (שש מאות ואחד אלף, שבע מאות ושלשים).

במבט ראשון, המפקד הזה נראה כמו כפילות. ממש לא מזמן, בתחילת ספר במדבר, כבר קראנו על מניין מפורט של בני ישראל. גם סך כל הנפשות שם די דומה, אפילו כמעט זהה, לזה שלנו. מספרם של בני ישראל היה גדול מעט יותר בסיכומו של אותו מניין²: "וַיְהִי כֹכֶל הַפְּקָדִים יָשׁ מֵאוֹת אָלֶף וּשְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת וַחֲמִשִּׁים". במספרים: 603,550 (שש מאות ושלשה אלף, חמש מאות וחמישים). אלף שמונה מאות ועשרים נפש יותר מהמפקד השני.

אבל עלינו לזכור שמדובר על שני מניינים נפרדים לחלוטין. לא רק שעברו יותר משלושים ושמונה שנים בין שני המפקדים, אלא שאותם שש מאות ומשהו אלף הנספרים, הם **כולם אנשים אחרים**. נזכיר: אחרי המפקד הראשון התרחש חטא המרגלים, ובעקבותיו בני ישראל קיבלו את העונש החמור וכל דור יוצאי מצרים מת במדבר. כך שהמפקד הנוכחי הוא של בני ישראל הנכנסים לארץ, בני הדור החדש, אלו שבזמן המפקד הראשון היו מתחת לגיל עשרים או שאפילו עוד לא נולדו.

לכאורה, העובדה שמדובר בדור שלם מגיל עשרים עד שישים שנכחד, יכולה להסביר את העובדה שמספר הנפשות, בהפרש של כל כך הרבה שנים, נותר זהה ואפילו קטן מעט. אך מצד שני, מדברי חז"ל והמפרשים אנחנו יודעים שבאותן ארבעים שנה במדבר, שיעור הפיריון בקרב הדור הצעיר היה גבוה מאד, הרבה מעבר למצופה. כך שהיה מתבקש לראות גידול דמוגרפי משמעותי. לאן הוא נעלם?

התורה עצמה מסבירה זאת, בכך שהיא מציינת מה מטרת המפקד הנוכחי³:

וַיְהִי אַחֲרֵי הַמִּגְפָּה, וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה וְאֶל אֱלֶעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן לֵאמֹר: שְׂאוּ אֶת רֹאשׁ כָּל עַדַּת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

המפקד נערך "אחרי המגפה", כמעט מיד אחרי שהתרחשה טרגדיה שקטלה רבים מבני ישראל. בדיוק לכן הקדוש ברוך הוא מבקש לספור אותם שוב, כדי לבדוק כמה יהודים נשארו אחרי המגפה הגדולה.

על איזו מגפה מדובר?

1. במדבר, כו, נא.

2. שם, א, מז.

3. שם, כו, א-ב.

שיעור בכל קוטי שיחור

כלם בעד

כולנו מכירים את סיפור הנדודים של בני ישראל במדבר, אך מעטים שמים לב לדרמה הדמוגרפית המצמררת שהתרחשה רגע לפני חציית הירדן. מפקד האוכלוסין חושף נתון בלתי נתפס: קרוב למאתיים אלף יהודים מתו, במגפה או בהרג. מה בדיוק קרה שם באותם רגעים גורליים, מדוע משה רבינו הרגיש אחריות, ואיך כל זה קשור לדאגה לכל יהודי באשר הוא?

השיחה המלאה – לקוטי שיחות, חלק יח, שיחה ראשונה לפרשת פנחס

בעל פעור והמגפה שהשתוללה בעקבותיו.
רש"י מביא משל ציורי שמבטא היטב את
הצורך לספור את בני ישראל אחרי מכה קטלנית
כזו⁹:

**משל לרועה שנכנסו זאבים לתוך עדרו והרגו בהן,
והוא מונה אותן לידע מגין הנותרות.**

חוץ מהמגפה

ממש במקביל למגפה שקטלה עשרים וארבעה
אלף נפשות ונעצרה בזכות פנחס, אירע עוד
אובדן המוני בעם ישראל, שקצת לא שמים לב
אליו.

מיד כאשר התחיל סחף ההתבוללות של חטא
בעל פעור, משה מוציא פקודה דחופה לכל
הדיינים בעם ישראל¹⁰:

**ויאמר משה אל שפטי ישראל: הרגו איש אנשיו
הנעמדים לבעל פעור.**

כזכור, משה רבינו מינה לעם ישראל "שרי
אלפים, שרי מאות, שרי חמישים ושרי עשרות",
כך שעל כל עשרה מישראל היה ממונה רב דין
ומדריך. לכל אלו מוציא משה רבינו פקודה
שאומרת שאת המתבוללים והחוטאים בעבודה
הזרה יש להעמיד לדין, ואם ימצא שהם אכן
חטאו בפני עדים והם חייבים בעונש מיתה - יש
להרוג אותם כפי דין התורה.

למעשה, הקדוש ברוך הוא מצווה את משה
מפורשות לעשות זאת. הוא גם מסביר שהריגת
החוטאים היא מעין ניתוח מציל חיים לעם
ישראל¹¹: "ויאמר ה' אל משה: קח את פֶּלֶל ראשי
הָעָם וְהִזְקַע אוֹתָם לֵה' נִגְדַּד הַשָּׁמַשׁ וַיֵּשֶׁב חֲרוֹן
אֶף ה' מִיִּשְׂרָאֵל". הצו האלוקי הוא חד משמעי:
המגפה תיעצר רק כאשר כל החוטאים יקבלו
עונש מוות כדין התורה. כזכור, כל זה היה לפני
שפנחס התעשת ועצר את החטא.

האם הדיינים אכן עשו כדבר משה? האם הם
הצליחו להעמיד לדין לפחות חלק מהמתבוללים?
רש"י מספר לנו דבר מדהים:

זו הטררגדיה של "בעל פעור", עליה קראנו
בסוף הפרשה הקודמת. "וַיֵּשֶׁב יִשְׂרָאֵל בְּשָׁטִים,
וַיַּחַל הָעָם לְזָנוֹת אֶל בָּנוֹת מִזְרָאֵם. וַתִּקְרָאן לָעָם
לְזִבְחֵי אֱלֹהֵיהֶן, וַיֹּאכְל הָעָם וַיִּשְׁתָּחֻוּ לְאֱלֹהֵיהֶן,
וַיִּצְמַד יִשְׂרָאֵל לְבַעַל פְּעֹר"⁴. אירוע ההתבוללות
ההמוני הראשון מאז שנעשינו לעם, שהידרדר גם
לעבודה זרה. עד כמה המוני? עוד נראה בהמשך
את כמות החוטאים האדירה.

התבוללות היא לא 'עוד חטא'. היא חציית קו
אדום, מעשה שלא ייעשה בשום פנים ואופן. על
מעשה המוני כזה של התבוללות, הקדוש ברוך
הוא מעניש את עם ישראל מיד בעונש חמור
במיוחד. מגפה פורצת בעם ישראל, ומפילה
מאות ואלפי חללים.

אבל אז קם יהודי אחד, שעל שמו נקראת
פרשת השבוע שלנו: פנחס. "וַיִּרָא פִּינְחָס בֶּן
אֶלְעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן וַיִּקְרָא מִתּוֹךְ הָעֵדָה וַיִּקַּח
רִמָּה בִּידּוֹ. וַיָּבֵא אַחֵר אִישׁ יִשְׂרָאֵל אֶל הַקִּבְּהָ
וַיִּדְקֹר אֶת שְׁנֵיהֶם אֶת אִישׁ יִשְׂרָאֵל וְאֶת הָאִשָּׁה"⁵.
הוא פוגע באחד החוטאים, זמרי בן סלוא, נשיא
שבט שמעון. פנחס פוגע בזמרי 'על חם', תוך כדי
מעשה, ומציג לעיני כל את החוטא ואת החטא
בפרהסייה. המעשה הזה מזעזע את בני ישראל
ואף מעורר אותם לתשובה⁶, בולם את מגמת
ההתבוללות. כעסו של השם שוכך, "וַתִּעָצֵר
הַמִּגָּפָה מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל".

בתחילת הפרשה שלנו אנו למדים כי המעשה
הזה של פנחס מציל את בני ישראל מכליה. כך גם
מודיע הקדוש ברוך הוא למשה רבינו: "פִּינְחָס בֶּן
אֶלְעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן הָשִׁיב אֶת חַמָּתִי מֵעַל בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל בְּקִנְיָאֻם אֶת קִנְיָאֻתִי בְּתוֹכָם, וְלֹא כָלִיתִי אֶת
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְיָאֻתִי".

אלא שבינתיים, מתחילת המגפה ועד מעשה
פנחס, גובה המגפה נפשות רבות⁸:

ויהיו המתים במגפה ארבעה ועשרים אלף.

המפקד הנוכחי הוא למעשה מפקד של שארית
הפליטה, שמטרתו לספור כמה יהודים שרדו
ונשארו בחיים אחרי הטררגדיה הנוראה של חטא

4. שם, כה, א-ג.

5. שם, ו-ז.

6. ראו בלקוטי שיחות, חלק יח, שיחה לבין המצרים - התבארה בסדרת
שיעורים בלקוטי שיחות לפרשת פנחס אשתקד.

7. במדבר, שם, יא.

8. שם, ט.

9. שם, כו, שם.

10. שם, ה.

11. שם, ד.

כל אחד ואחד מדיני ישראל היה הורג שנים, ודיני ישראל שמונת רבוא ושמונת אלפים.

את "מניין הנותרים" ממה ש"הרגו איש אנשיו", אשר מספר ההרוגים מכך עולה ליותר מפי שבע" ממניין "המתים במגפה"!

אין שתיקה רועמת יותר מהעובדה שהתורה מציינת שהמניין הנוכחי הוא סוג של 'הערכת מצב אחרי המגפה'. נכון, הייתה גם מגפה, אבל לצידה היו הרבה-הרבה יותר, למעלה מפי שבעה ממספר הנופלים במגפה, שנהרגו על ידי הדיינים! איך אפשר להתעלם מזה?

ההתעלמות הזו כל כך בולטת לעין, שחייבים לומר שהיה משהו מיוחד דווקא במגפה, שלא היה בגזר דין המוות שהתבצע במקביל אליה, שהוא זה שהביא לקיום המפקד.

לפני שאנחנו ממשיכים להבין מהו אותו דבר מיוחד במגפה, חשוב להבהיר את המובן מאליו: מעשית ופרקטית אין כל הבדל האם המניין הוא כדי לדעת כמה מתו במגפה או כמה מתו בבתי הדין. שהרי בפועל ספרו את כל מי שנשאר אחרי טרגדיית בעל פעור, כלומר: אלו שלא מתו במגפה ולא נענשו במוות, וכעת הם זוכים להיכנס לארץ.

השאלה שלנו היא עניינית ומהותית. למה נחוץ כעת למנות את אלו שנשארו? בעקבות מה עורכים כעת את המפקד? התורה בוחרת להדגיש בפירוש שהמניין בא "אחרי המגפה", ולהתעלם מאלו שנהרגו בדין. וזו השאלה שלנו: למה דווקא המגפה היא זו שמעוררת את הצורך במפקד?

בעקבות המחדל

נקרא את ההסבר תחילה בלשונו של הרבי:

מה שנהרגו מבני ישראל, רחמנא ליצולן, על ידי זה ש"שופטי ישראל" הרגו "איש אנשיו", הרי היה זה באופן שבית דין שפטם ודנם למיתה. וממילא לא היה יכול משה רבינו לחוש אשמה במיתתם, ובשל כך [גם לא בצורך] לספור את הנותרים. לא כן ב"מגפה", שהיה למשה קשר לעצירתה.

א. עפ"י גירסתנו "שמונה רבוא".

ב. משא"כ במנין שאחר מעשה העגל שכתב רש"י (תשא שם) "שנצטוו למנותם כו' מפני שנכנס בהם מגפה כו'" (ולא מצד "והרגו איש את אחיו גו' ויפל גו' כשלשת אלפי איש" – תשא לב, כז-כח) – ד"ל, שמספר הנופלים במגפה הי' יותר מההרוגים ע"י שבת לוי. ועיין פרש"י תשא שם, כ. ואכ"מ.

מספר השופטים בעם ישראל עמד על שמונים ושמונה אלף. כל אחד מהם הצליח להעמיד לדין וגם להוציא להורג שניים מן החוטאים. חשבון פשוט יגלה לנו שבמסגרת חטא בעל פעור ובתי המשפט שהוקמו בעקבותיו, נהרגו על ידי שופטי ישראל מאה שבעים ושישה אלף יהודים! אם נוסיף על סכום ההרוגים בבתי הדין את המתים במגפה, נמצא כי מספר המתים הגיע למאתיים אלף! בלתי נתפס.

העונש ההמוני הזה יכול לתת לנו מושג עד כמה חמורים חטאי ההתבוללות והעבודה הזרה. נדרש ניתוח כל כך כואב, 'קטיעה' כל כך משמעותית של חלק בעם ישראל, כדי להציל את העם כולו מעונש כליה.

כדי להבין את גודל הטרגדיה, נחשוב על כך שבמהלך ארבעים שנות הנדודים במדבר, עם ישראל גדל והתרבה בסדר גודל של כעשרים וחמישה אחוזים. אם לא היה מתרחש חטא בעל פעור, מניין בני ישראל היה עומד כעת, בכניסתם לארץ, על למעלה משמונה מאות אלף נפש. רק בעקבות החטא הנורא הזה הצטמצם מניין בני ישראל וחזר להיות כפי שהיה קרוב לארבעים שנה קודם לכן, כפי שאנו נוכחים לראות בסיכום המניין בפרשת השבוע.

ואכן, בפרשה הבאה נלמד כי עם ישראל יוצא לנקום במדין על הנזק הנורא שנעשה להם. שם גם נלמד, כי מי שהיה אשם בטרגדיה הזו הוא בלעם הרשע, שלאחר שראה שלא הצליח לקלל את עם ישראל, הציע למדיינים לנקוט בטקטיקה אחת: להחטיא את העם ולגרום להתבוללות המונית. כבר אז הבין בלעם הרשע כי ההתבוללות היא 'שואה שקטה' שתביא יותר נזקים מכל צרה אחרת. לצערנו, הוא הצליח וגרם לפגיעה נוראית בעם ישראל.

למה אחרי המגפה?

אלא שכל זה מעורר שאלה גדולה:

מדוע מדגיש הכתוב "אחרי המגפה", היינו שהמניין בא כדי לידע מניין הנותרים מהמגפה?

והלא החשבון נחוץ יותר כדי לדעת

וכפי שהביא רש"י בסוף פרשת בלק:

"נתקבצו שבטו של שמעון [אצל זמרי שהיה נשיא שלהם, ואמרו לו: אנו נידונין במיתה ואתה יושב?] אמר לו: משה, זו אסורה [או מותרת]? נתעלמה ממנו הלכה". ורק לאחר שפנחס "ראה מעשה ונזכר הלכה" והרג את זמרי - אזי "ותעצר המגפה".

ולמרות שזה ש"נתעלמה ממנו הלכה" היה מכוון מלמעלה, "כדי שיבוא פנחס ויטול את הראוי לו" - הרי פירוש הדבר הוא רק שבשמיים היה ידוע שמשה לא נשא באשמה. אבל משה לעצמו יכול היה לחשוב שהיה זה עניין של שכחה אצלו, אשר עיכב בשעה קלה את עצירת המגפה.

בעיני הקדוש ברוך הוא אין הבדל בין המתים במגפה למתים בידי בתי הדין. אלה ואלה חוטאים, לאלה ולאלה מגיע עונש. וכל השאר הם 'שארית הפליטה', הניצולים, אותם צריך למנות.

אך בעיני משה, קיים הבדל משמעותי מאד בין הרוגי המגפה להרוגי בתי הדין. בעוד שהעונש של עובדי העבודה הזרה בבתי הדין היה בידיעתו, בפיקוחו ועל פי הוראתו של משה רבינו, הרי שהרוגי המגפה היו סוג של 'תקלה' בעיני משה, עד כדי כך שמותם היה עשוי לעורר אצל משה רבינו סוג של 'רגשות אשם' ומחשבה שאילו הוא היה עושה דברים אחרת, יכול היה למנוע את מותם.

רש"י מספר לנו שזמרי החוטא, שהיה נשיא שבט שמעון, בא לפני בית הדין הגדול בראשותו של משה בליווי אישה מדיינית, והודיע קבל עם ועדה שהיא בת זוגו והוא הולך לחטוא איתה.

ואז קרה דבר מוזר. כל חברי הסנהדרין, ובראשם משה עצמו, שכחו את ההלכה האומרת "הבועל ארמית - קנאים פוגעים בו". כלומר, שאם אדם חוטא עם גויה ונתפס 'על חם' בעת מעשה,

ג. כה, ו.

ד. פרש"י שם, ז.

ה. שם, ח.

ו. ובפרט ובמכש"כ מאיחור הגדות פ' שבת דמן, ועד - שענשו הכתוב (פרש"י בשלח טז, כב).

ז. ולהעיר שטענת זמרי הייתה שאין לאסור כי בת יתרו מי התירה לך (רש"י שם).

אפשר להרוג אותו. הם לא ידעו מה לעשות עם החוטא החצוף ועז הפנים, כיצד למנוע ממנו לעשות את המעשה, כיצד לעצור את המצב הנורא בעוד המגפה משתוללת. רק פנחס זכר את הדין, נהג לפיו, ואכן מעשהו הועיל לכל עם ישראל.

כלומר, בעיני משה רבינו אירע כאן מחדל. לו משה לא היה שוכח לרגע את ההלכה, הוא היה מוציא את זמרי להורג מיד. אם היה זוכר את הדין ומבצע אותו, אולי הוא היה מצליח לעצור את המגפה כמה דקות קודם לכן. ואולי בכלל הייתה סיטואציה דומה שהתרחשה קודם, שאם משה רבינו היה נוהג בה כפי שפנחס נהג עם זמרי, הרבה מבני ישראל היו ניצולים מהמגפה, שהייתה נעצרת הרבה קודם.

איך באמת קורה 'מחדל' כזה? במחשבה ראשונה אפשר היה לומר שהמצב, החוצפה והלחץ גרמו למשה לשכוח את ההלכה. אבל רש"י שולל זאת. הרי משה עמד בפני מצבי לחץ גרועים מאלו. הוא הרי טיפל במעשה העגל מידית, בתושייה וביוזמה. לא ייתכן שדווקא כאן פתאום הוא שוכח את ההלכה.

אלא שזה היה מכוון מלמעלה. השם רצה שדווקא פנחס הוא זה שיהרוג את זמרי, כדי שיקבל על כך שכר מיוחד, "ברית כהונת עולם". לכן הקדוש ברוך הוא **חולל פלא והשכיח** מכל ראשי ומנהיגי עם ישראל, כולל משה רבינו עצמו, כיצד צריך להתנהג בסיטואציה הזו.

אלא שמשה רבינו בעצמו לא ידע זאת. מבחינתו, המגפה היא מחדל שלו ועליו לקחת אחריות. את הגלגל הוא לא יכול להחזיר אחורה, אבל מכאן ולהבא עליו להיות מנהיג טוב יותר, לדאוג לעם ישראל ולהגן עליהם בצורה טובה יותר.

לכן, בעיני משה רבינו, המפקד הנוכחי הוא "אחרי המגפה". הוא חש צורך לתקן את מה שקרה ולשפר את המצב. המפקד הוא סוג של חשבון נפש ולקיחת אחריות מנהיגותית. הוא התבצע כדי לדעת כמה יהודים נשארו אחרי המחדל הנורא, במטרה לשמור עליהם מכאן ולהבא.

שני סוגי מניינים

התובנה הזו מעמידה באור אחר את המפקד המסוים הזה, ששונה מהותית מכל המפקדים האחרים של בני ישראל:

מחוץ לעדר

ביארנו את הפסוקים והבנו היטב מה הייתה תכלית המפקד, אבל שאלה אחת נותרת מהדהדת:

אבל צריך להבין: מדוע אכן נעשה המניין כאן מצד ה"רועה", משה רבינו, ולא מצד הקדוש ברוך הוא, בעל הצאן, ומתוך כוונה לידע "כמה נותרו בהם להודיע שהיא חביבה"?

אנו מבינים מה הייתה מטרתו של משה במניין, ואנו מבינים כיצד התורה משמיעה לנו את החידוש הזה במילים "ויהי אחרי המגפה". אך איך ייתכן באמת שבכך מסתכם כל העניין? האם יכול להיות שאחרי טרגדיה נוראה שכזו, הקדוש ברוך הוא לא רוצה לפקוד בעצמו את בני ישראל באהבה ובחיבה, כמו שעשה אחרי חטא העגל או אחרי שיצאו ממצרים? הרועה יכול לספור בגלל האחריות שלו, אבל האם זה אומר שבעל הצאן לא יספור את הצאן היקר לו כל כך?

התשובה לכך נעוצה בחומרת חטא ההתבוללות:

הביאור בזה...

בכל שאר העבירות, תהיינה אשר תהיינה, אין החוטא עובר את ה"גבולות" שהציב הקדוש ברוך הוא בין ישראל לעמים, כיוון שגם לאחר שעבר את העבירה הרי הוא בכלל ישראל¹².

ואילו הבעל ארמית, שנטל ילד שהיה צריך להיות מ"נפשות ישראל" וגרם לו שיהא "אזיל בתרה" [- הולך אחריה] וייעשה לנוכרי - הנה מידה כנגד מידה, נחשב הוא (בנוגע לחביבותו) כאילו יצא "מחוץ" לצאן מרעיתו¹²...

[מכך] רואים אנו עד היכן נוגע החטא של בועל ארמית, שה"הפסד" אינו רק בזה

כאשר בעל הצאן מורה למנות את הצאן כדי לדעת "מניין הנותרות", בא הדבר כתוצאה מחביבות הצאן לפניו, ועיקר כוונתו בזה היא לבטא חביבות זו...

ואילו כאשר הרועה מונה את הצאן "לידע מניין הנותרות" הרי זה בעיקר לא כדי להראות את חביבותו ל"נותרות", אלא מצד תפקיד הרועה - מתוך כוונה ותכלית להתמסר יותר ל"צאן הנותרות", לשומרן לבל תבוא עליהן מכה דומה בשנית.

לכן מובן, שדבר זה שייך בעיקר כאשר הרועה מרגיש שהוא נושא באשמת הצאן האבודות מן העדר. אבל אם אירע הדבר באופן שלא היה הרועה יכול למונעו, אזי לא נדרש ממנו למנות את הצאן כדי לידע את "מניין הנותרות", שהרי בעבודתו כרועה הצאן לא חיסר כלום.

לאורך חמשת חומשי התורה, מונים את עם ישראל כמה וכמה פעמים. מיד כשיצאו ממצרים, התורה מספרת כי הם מנו שש מאות אלף גברים בוגרים. לאחר שעם ישראל חוטא בעגל, התורה שוב מונה אותם. גם בתחילת פרשת במדבר, מסופר על מניין שהתקיים לאחר הקמת המשכן.

כל המניינים הללו הם מפקדים המבטאים את החיבה והיוקר של עם ישראל בעיני השם. הקדוש ברוך הוא מעוניין לספור שוב ושוב את עם ישראל, בכל הזדמנות, בכל צומת דרכים, כדי לבטא עד כמה הם יקרים בעיניו. כמו אדם שסופר פריטים באוסף יקר ונדיר שיש ברשותו, שוב ושוב.

אבל המניין של פרשת פנחס הוא ממש לא מניין של חיבה. למעשה, הוא גם לא מניין של הקדוש ברוך הוא. הוא עצמו כאילו 'לא צריך' את המפקד הזה. זהו מפקד של משה רבינו בלבד, ומטרתו היא לא גילוי חיבה אלא לקיחת אחריות.

ניזכר במשל שרש"י מביא: "מְשַׁל לְרֹעֶה שֶׁנִּכְנְסוּ זֵאֲבִים לְתוֹךְ עֵדְרוֹ וְהָרְגוּ בָהֶן, וְהוּא מוֹנֶה אוֹתָן לִידַע מִנֵּי הַנּוֹתְרוֹת". זהו משל קולע ומדויק. כל המניינים האחרים היו מניינים של "בעל הצאן" - של הקדוש ברוך הוא שסופר באהבה את צאנו שלו, בני ישראל. המניין שלנו הוא מניין של "רועה הצאן" - של מי שהופקד על שמירתם של

12. וכהמשך לשון הרמב"ם: "ודבר זה גורם להידיבק בעכו"ם שהבדילנו הקב"ה מהם כו'".

שזרעם הולך אחריה, אלא אף החוטא עצמו כאילו יוצא על ידי זה מכלל צאן מרעיתו של הקדוש ברוך הוא...

וממילא אין מקום למניין של חביבות "לידע מניין הנותרות": אלו שלא חטאו אינם "נותרים" מן החוטאים, אלא הדבר נחשב כאילו לא הייתה כל שייכות ביניהם...

כל אחד מאיתנו יודע על השואה השקטה שמאבדת לעם היהודי כל הזמן מספרים מבהילים של יהודים שעוזבים ונעלמים. חומרת החטא הנורא הזה מביאה אותנו למסקנה מזעזעת, עם מסר נוקב לכל אחד מאיתנו.

התבוללות היא קו אדום. ישנן עבירות חמורות יותר, יש תהומות נמוכים יותר אליהם יכול אדם להידרדר וליפול, חלילה. אלו עבירות נוראות שיש בהן מרידה והעזת פנים כלפי השם, או איבוד צלם אנוש. אבל אפילו הן לא משתוות לחומרת הנזק של ההתבוללות, משום שהתבוללות פירושה לעזוב את היהדות. לא רק מי שילדיו הם כבר בנים לעם זה, אלא גם היהודי המתבולל עצמו, מוציא את עצמו מכלל ישראל, השם ישמור.

חייל בצבא יכול לעשות דברים חמורים ומזעזעים, להפר פקודה, לפגוע באחרים בגוף או בממון, לחשוף סודות לעיני האויב, וכן הלאה. אבל כל זה לא דומה לחייל שעורק ועובר לצד האויב. אולי הוא גורם פחות נזק מחייל פושע אחר, אבל ההבדל ברור: חייל פושע הוא עדיין חייל, ואילו מי שערק לאויב הוא כבר לא משלנו.

אלה מילים קשות ואיומות, אבל אין מנוס מלומר אותן. אותם מאתיים אלף יהודים שמתו בחטא בעל פעור, מבחינת הקדוש ברוך הוא, הם כבר לא חלק מהעדר. אין טעם למנות את אלו שנותרו, כי אין שום קשר ביניהם לבין מי שנהרגו. אלו שכבר אינם, הם לא 'הצאן שלו'.

להציל נשמות

אלא שהרבי לא רואה בכך רק לימוד על חומרת החטא, אלא גם מסר עבור כל אחד מאיתנו:

זו גם הוראה על גודל הזכות והאחריות של אלו שיש בידם למחות ולמנוע אפילו יחיד, ואפילו פעם אחת, מלהיכשל בחטא זה, רחמנא ליצלקן, כולל גם אלו שכבר נפלו בזה, רחמנא ליצלקן.

כל אחד מאיתנו צריך לנצל את כל המשאבים שלו, כל הזדמנות וכל מפגש, כדי למנוע התבוללות או אפילו למנוע פעם אחת של חטא עם גויה. כל עם ישראל אחים, וכל אחד מאיתנו ערב לכל יהודי באשר הוא.

יש פעילים שעוסקים במשימת מניעת ההתבוללות כפשוטה. ואיפה שאנחנו יכולים נעשה זאת גם אנחנו. לשוחח, להסביר, לשדל ולעשות הכול כדי להסביר את חומרת ההתבוללות ליהודים שעלולים להיכשל בכך, חלילה.

אבל עבור רובנו מדובר במשימה רחבה יותר. השקעה בחינוך יהודי ובהפצת יהדות בוודאי מהווה תרופה מקדימה למכת ההתבוללות. ילד יהודי שאמרו איתו פסוקי תורה שחדרו לליבו בילדותו, לבטח ייזכר בהם גם בגדלותו כשיעמוד בפני ניסיונות קשים. מי שפגש יהודי חם וחי שראה אותו וקירב אותו למצווה, משהו ייחרט לו בלב ובנפש.

זה המסר הראשון, הנלמד מכך שהקדוש ברוך הוא לא סופר את בני ישראל לאחר חטא בעל פעור. חומרת החטא, עד כדי הוצאת החוטאים מהעדר, מלמדת עד כמה גדולה האחריות שלנו, וכך גם הזכות, להיאבק בתופעה האיומה הזו.

אבל בל נשכח את הצד השני. משה רבינו כן סופר את הנותרים, כי מבחינתו זוהי לקיחת אחריות על מי שאפשר היה להציל. וגם זה מלמד אותנו משהו חשוב מאד:

מצד שני רואים אנו, שבנוגע לסיפוק צורכיהם, שמירה מזאבים וכו', הנה משה רבינו - הרועה הנאמן של כל ישראל, שמסר נפשו עבור כל אחד מבני ישראל - פועל במסירה ונתינה גם עבור אנשים כאלו מבני ישראל, עד שגם הם נכללים בצאן מרעיתו...

והנהגה זו נעשית חלק מתורה והוראה לבני ישראל.

י. ראה תשא (לב, ובפרש"י): ועתה אם תשא כו' ואם אין כו'.
יא. ולהעיר שגם הם נכללו בהוראות דאופן חלוקת הארץ, דיוצאי מצרים שמתו - יירשו את
החיים באי הארץ (פרש"י פרשתנו כו, נה).
אף שהייתה המציאות דנטילת החלק מיוצאי מצרים (מהמרגלים - פרש"י שלח יד, לח).

מבחינה הלכתית, המשקל של התבוללות הוא כמו המרת דת. יהודי מתבולל כאילו לא רשום בפנקס של עם ישראל. ואם על פי הלכה היהודי הזה התרחק כל כך, לא מגיע לו שיראו לו חיבה. מפני שההלכה מייצגת את חומרת הדין, את היחס ליהודי לפי מעשיו, ומצד ההלכה אי אפשר לסלוח ליהודי מתבולל שעזב כך את העדר.

אבל יחד עם כל החומרה ההלכתית של העבירה, משה רבינו כרועה הצאן מייצג את 'היד השנייה' של הקדוש ברוך הוא, של בעל הצאן, זו שדואגת לכל יהודי, גם כזה שחצה את הגדר לצד השני. כי יהודי ממשיך להיות בן של הקדוש ברוך הוא, ולכן הקדוש ברוך הוא לא מפסיק **לדאוג** לו. זהו שיעור נפלא ועמוק מאין כמוהו באשר ליחס הנכון מצידנו לכל יהודי באשר הוא יהודי. מצד אחד, עלינו להשתדל בכל דרך אפשרית למנוע מכל יהודי להתרחק מדרך ההלכה. אך מצד שני, עלינו לדאוג לכל יהודי בכל צרכיו הגשמיים והרוחניים, ולא משנה מה הוא עושה וכיצד הוא מתנהג.

את הדרך הזו למדנו מהרבי.

מצד אחד, אנו רואים אצל הרבי כי שמירה על מצוות התורה ועל השולחן-ערוך היא הערך החשוב ביותר. לעשות את רצון השם, בדיוק לפי ההלכה. מכך נובעת ההכרה העמוקה ביוקר של כל מצווה שיהודי עושה, אפילו מצווה אחת ויחידה, וכן ההשתדלות המרבית למנוע מיהודי לעבור עבירה, אפילו באופן חד פעמי.

מצד שני, מצבו הרוחני של יהודי ומידת התאמת אורח חייו לשולחן-ערוך, לעולם לא יהוו עילה שלא לדאוג לו לטובתו הגשמית. כל יהודי זקוק ליחס, לתמיכה ולעידוד. כל יהודי באשר הוא זכה למלוא תשומת הלב, הדאגה והאכפתיות של הרבי, ושל שליחיו עושי דברו, בכל תחום.

עבור משה רבינו, ה'רועה' של עם ישראל, כל היהודים בפנים. אין דבר כזה 'מחוץ לעדר'. אפילו להם הוא השאיר מקום, גם להם הוא המשיך לדאוג, גם בהם הוא המשיך לטפל. הוא ראה בהם תמיד חלק מעם ישראל.

נחשוב על כך שוב: האם משה רבינו 'מכניס לרשימות' יהודים שהקדוש ברוך הוא הוציא אותם החוצה? האם המפקד שעורך משה רבינו ולקחת האחריות שלו סותרים לחוקי התורה? האם משה עבד השם מתעלם מחומרת ההתבוללות? - חלילה לומר כן. משה רבינו הוא 'רועה הצאן' **מטעם** בעל הצאן. כל מה שהוא עושה, בשליחותו של השם הוא עושה. הקדוש ברוך הוא בעצמו הוא זה שמורה לו לקחת את האחריות!

הקדוש ברוך הוא מתנהג כאן כלפי בני ישראל במקביל בשתי צורות שעשויות להיראות מנוגדות, אבל האמת היא שהן לא.

אולי כמו אבא שבנו חטא לו, ובשביל לחנך אותו הוא מרחיק אותו מעל פניו, ובכל זאת דואג להראות לו את אהבתו באמצעות שליחת שליח שידאג לצרכיו. כמו נער מתבגר שחצה קווים אדומים עד שההורים נאלצו לומר לו "צא מהבית ותסתדר לבד". הם נאלצים לא להתייחס אליו כבן. אבל בסתר, מהדלת האחורית, הם מסדרים לו מקום שינה ועבודה. או אם ניקח את המשל של רש"י: בעל הצאן יכול לסלק כבשה מהעדר ליער, אבל הוא ישלח את הרועה לעקוב אחריה ולהגן עליה מפני הזאבים שאורבים לה.

כך גם השם. בידו האחת הוא מתייחס למתבוללים כאילו הם לא חלק מהעם, ולא מראה להם שום גילוי של חיבה. אבל באותה שעה ממש, בידו השנייה, הקדוש ברוך הוא 'מטיל' על משה את האשמה על כך שלא מנע את צמצום המגפה, ומורה לו לקחת את האחריות על כך!

לבית חב"ד, בית הכנסת, לעסק או למוסד החינוכי
התוכן מתעדכן כל העת. בקטעים רלוונטיים תוכן מרתק ומותאם לקהל היעד

חבצני מיוחד
לארץ הקודש:
35% הנחה
לשנה
ראשונה

JEM ישראל < did.li/JEM-tv > 03-3083554

לחיות עם הרבי - סביב השעון

וידאו מהרבי ברצף
בכל שעות היממה

יה תמוז

תש"מ

נפטר הרב הגאון החסיד ר' שניאור זלמן שניאורסון, מחבר הספר "שבט מיהודה". נטל חלק בפעולות ההצלה של הרבנית חנה, אימו של הרבי, מברית המועצות. כשהגיעה לפריז בדרכה לארצות הברית, זכה לארח את הרבנית בכבוד גדול. הלווייתו נערכה בניו יורק, והרבי נסע לבית העלמין ואף הורה שאנ"ש והתמימים ייסעו גם כן.

יט תמוז

תרי"ח

נולד הרב הקדוש רבי שניאור זלמן אהרן שניאורסון - בנו הגדול של אדמו"ר מהר"ש. נקרא על שם אדמו"ר הזקן, ועל שם סבו, אבי אימו, הרב החסיד ר' אהרן אלכסנדרוב משקלוב, חתנו של אדמו"ר האמצעי. סבו אדמו"ר הצמח צדק העניק לו בשעת הברית את הכינוי בראשי תיבות של שמו: רז"א, ואמר בלשון הזוהר: "דא רזא טמירא [זהו סוד נעלם]".

הצמח צדק אמר לאימו של הרז"א, הרבנית רבקה, עוד בזמן ההיריון, שהיא נושאת בקרבה ילד נעלה. בהיותו בן שלוש, סבו הצמח צדק הפליא לשבח את למדנותו העצומה. אביו אדמו"ר מהר"ש אמר עליו ש"יש לו ראש חזק והוא מסוגל לחשוב שתי מחשבות בו זמנית".

תר"מ

נערכה ברית המילה של אדמו"ר הריי"צ. כשהתינוק בכה בברית, אמר סבו אדמו"ר מהר"ש: "מה אתה בוכה? לכשתגדל תהיה רבי ותאמר חסידות בשפה ברורה".

ת"ש

נקבע התקנון הרשמי של "אגודת חסידי חב"ד" בארצות הברית. שמו של הרבי, שהיה אז בצרפת, הופיע בין עשרים חברי ההנהלה שתחת נשיאותו של אדמו"ר הריי"צ.

תש"א

אדמו"ר הריי"צ מייסד את "אגודת חסידי חב"ד" בארץ הקודש תיבנה ותיכונן". הרבי ביסס את אגודת חסידי חב"ד כמוסד העליון של חסידות חב"ד בארץ הקודש. במקביל הורה להקים את צעירי אגודת חב"ד, כמחלקה לצעירים תחת אגודת חסידי חב"ד. עם הזמן הועברה לידי צעירי אגודת חב"ד העבודה בהפצת המעיינות והיהדות, כאשר בידי אגודת חסידי חב"ד נותרה הדאגה לפיתוח וייצוג של מוסדות החינוך, וכן האחריות על הקהילות ובתי הכנסת ודאגה לצורכי אנ"ש. כחלק מאחריות זו עומדים תחת אגודת חסידי חב"ד גם מוסדות מרכזיים אחרים, כמו "רשת אוהלי יוסף יצחק", "נשי ובנות חב"ד" ועוד.

כא תמוז

תרצ"ב

אדמו"ר הריי"צ חזר לריגה מביקורו בארצות הברית ובארץ ישראל.

כב תמוז

תרפ"ט

אדמו"ר הריי"צ עזב את ריגה ברכבת, בדרכו לביקור בארץ הקודש. כשמונים חסידים עלו על הרכבת ללוות את אדמו"ר הריי"צ, ונסעו עד העיר מיסוי, שם נפרדו מאדמו"ר הריי"צ וירדו מהרכבת. למחרת עצרה הרכבת בברלין, שם עלה אליה הרבי וכעבור חמישה ימים נפרד מאדמו"ר הריי"צ וחזר לברלין. את המשך המסע עשה אדמו"ר הריי"צ בהפלגה באונייה עד נמל אלכסנדריה, ומשם ברכבת לירושלים - אליה הגיע בב' מנחם אב.

כד תמוז

תרי"ג

נולד סבו של הרבי, הרב הגאון החסיד ר' ברוך שניאור, בנו של הרב הגאון החסיד ר' לוי יצחק, בנו של הרב הקדוש רבי ברוך שלום בן אדמו"ר הצמח צדק.

היה גאון גדול ובעל זיכרון מופלא, וידע את כל הש"ס בעל פה. היה חסיד של אדמו"ר מהר"ש, אדמו"ר הרשב"ב ואדמו"ר הריי"צ.

מקדש של תורה ותפילה

בבית המקדש הייתה גם עבודת הקורבנות – תפילה, וגם מקום מושב הסנהדרין – לימוד התורה, וכך צריך להיות גם ב'מקדש מעט' בבית הכנסת; ימי 'בין המצרים' אינם ימי עונש אלא ימי תיקון

עצם חנוכת בית הכנסת ומועד קביעתה [של החגיגה] בשבוע של שבת "נחמו", יש בהם הרבה מן הסמל והקישור עם עניינא דיומא [עניין היום, הנחמה על חורבן הבית]. כיוון שחכמינו ז"ל הכתירו בית כנסת בשם "מקדש מעט".

ובפרט בית כנסת זה ראוי לשמו "מקדש מעט", שהרי ישמש גם בית מדרש ללימוד תורה מדי יום ביומו, והרי זה כעין בית המקדש - שהיה לא רק המקום המקודש לעבודה ולקורבנות, אלא גם מקום "לשכת הגזית" מושב הסנהדרין – שמשם יצאה תורה והוראה לכל ישראל.

וכמו בבניין בית המקדש, אף שהעצים והאבנים וכו' הם שהיוו את הבניין המפואר והמקודש, הרי העיקר היה ההתלהבות והמסירות נפש שאפפה את בני ובנות ישראל בהתנדבם לבניינו, ואחר כך הקדושה והאהבה והיראה שבעבודת בית המקדש;

כן בית כנסת זה, שנבנה מתוך רגשי לב נעלים, יהיה חדור התלהבות קדושה ו'שפּעַת אור' תורה ומצווה, ו"הקול קול יעקב", קול הרינה והתפילה וקול התורה - ימלאו את כל חללו באופן של "קול גדול ולא יסף" [כפי הלשון שנאמר ביחס למתן תורה] הבוקע ויוצא גם החוצה.

ויהי רצון אשר כל המשתתפים בבניינו ובתיקונו של בית הכנסת המפואר הזה, יתברכו בכל המצטרך להם, בברכות מאליפות משוכן מרומים, המשרה שכינתו בכל אתר, ובייחוד בארצנו הקדושה, ובפרט בבתי מקדש מעט...

(אגרות קודש כרך כג, אגרת ט"ב)

הנני בזה לקדם בברכה את כל המשתתפים בחנוכת בית הכנסת, ובפרט אלו שזכו להיות המתנדבים והעוסקים בבניינו ובתיקונו...

אף על פי שמכתב זה נכתב בימים שטרם נהפכו לימי ששון ושמחה [מועד כתיבת המכתב הוא בעיצומם של 'ימי בין המצרים'], הרי ידוע שגם ענייני העונשין שבתורה הם חלק מתורת-חסד, ובפנימיותם הם עומק החסד [כלומר: הענישה של התורה היא אינה לשם עונש, אלא לשם תועלת טובה – חסד. ועל פי פנימיות הדברים, חסד זה הוא אף נעלה יותר בדרגתו הרוחנית מאשר החסד הרגיל, שנמשך כחסד גם בגלוי], וכן הוא גם בנוגע לתוכן ימים אלו, ימי חורבן המקדש והיציאה לגלות – שעניינם אינו עונש, אלא חסד.

ואף כי "מפני חטאינו גלינו מארצנו", ואכן היו חטאים שבגינו עם ישראל יצא לגלות, אך למרות זאת, הגלות איננה פעולת ענישה. כי הרי תכלית החורבן והגלות היא לא חלילה וחס מפני ש"חביבין ייסורין" מצד עצמן [ייסורי הגלות אינן עומדים כמטרה בפני עצמם, להעניש את החוטאים, אלא כאמצעי בלבד], אלא כדי שייבאו את התיקון, שהוא המכוון [המטרה] שלהם - על ידי תיקון המעשה, וההנהגה בקיום התורה והמצוות בחיי היום-יום. כי מטרת הירידה היא "צורך עלייה" וה"נחמה בכפליים".

ואם הדברים אמורים אפילו בנוגע להנהגה בארצות פזורינו, על אחת כמה וכמה בארצנו הקדושה, פלטינ' של מלך [ארמון] המלך, מלכו של עולם], שבה צריכה להיות זהירות יתרה בקיום התורה והמצוות.

כך קונים תורה

מִשֶּׁה קָבַל תּוֹרָה מִסִּינַי וּמִסֶּרָה לַיהוָשֻׁעַ, וַיהוָשֻׁעַ לְזִקְנִים, וְזִקְנִים לְנָבִיאִים, וְנָבִיאִים מִסֶּרָה לְאַנְשֵׁי כְּנֶסֶת הַגְּדוּלָּה.

(משנה א)

מדוע התנא מפרט את סדר השתלשלות התורה, במקום לומר בקיצור שמשה קיבל את התורה בהר סיני ומסר אותה לדורות הבאים, עד לאנשי כנסת הגדולה?

אלא שבזה שהתנא מפרט את החוליות בשלשלת העברת התורה, הוא מלמד אותנו חמש תכונות נפשיות שנדרשות מכל אחד מאיתנו בלימוד התורה:

התכונה הראשונה היא **ענווה**, ואת זאת לומדים **ממשה**. מעלתו המיוחדת של משה רבינו בקשר לתורה היא ענוותנותו הגדולה, וכמו שאמרו חז"ל שמפני שמיעט את עצמו נקראת התורה על שמו. תכונה זו מכשירה את האדם להיות 'כלי' ראוי לקבל את התורה.

התכונה השנייה היא **התמסרות**, ואת זאת לומדים **מיהושע**. על יהושע נאמר בתורה ש"לא ימיש מתוך האוהל", כלומר שהוא היה מסור לתורה בלבד. וכך צריכה להיות הגישה של כל אחד מאיתנו, גם מי שאין תורתו אומנותו, שבזמן לימוד התורה עצמו לא יהיה לו שום דבר אחר בעולם.

התכונה השלישית היא **עמל ויגיעה**, ואת זאת לומדים מה**זקנים**. כמו שאמרו חז"ל "זקן - זה שקנה חוכמה". בכדי שהתורה תהיה קניינו של האדם ותהיה שייכת לו, עליו להשקיע בה עמל ויגיעה.

התכונה הרביעית היא **סייעתא דשמיא**, ואת זאת לומדים מה**נביאים**. כדי ללמוד בצורה שתהיה מכוונת לאמיתתה של התורה ולפי ההלכה, זקוקים לסייעתא דשמיא - והסמל המובהק ביותר לדור שלם שהייתה לו סייעתא דשמיא הוא הנביאים.

התכונה החמישית היא **לימוד למעשה**, ואת זאת לומדים **מאנשי כנסת הגדולה**. תפקידם של אנשי כנסת הגדולה היה לפסוק הלכה **למעשה** ולתקן תקנות. כאשר יהודי לומד מתוך ידיעה שההלכה נוגעת למעשה בפועל, זה מעורר אצלו את האחריות ללמוד בעיון ובצורה מדוקדקת, מתוך חשש ויראה שמא לא יכוון לאמת ולהלכה.

(ביאורים לפרקי אבות, כרך א, עמוד 25)

התורה קודמת לכל

עַל שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים הָעוֹלָם עוֹמֵד: עַל הַתּוֹרָה, וְעַל הָעֲבוּדָה, וְעַל גְּמִילוּת חֲסָדִים (משנה ב)

ידוע ששלושה "עמודים" אלו הם כנגד שלושת האבות: גמילות חסדים - כנגד אברהם, שהצטיין בהכנסת אורחים ועשיית חסד; עבודה - כנגד יצחק, שהיה עולה תמימה שנעקד על גבי המזבח, ולכן הוא מסמל את עבודת הקורבנות ואת התפילות שתוקנו במקומם; ותורה - כנגד יעקב שעסק בתורה.

לפי זה, נשאלת השאלה: אם כך, הסדר צריך היה להיות הפוך. שלושת העמודים היו צריכים להופיע לפי סדר שלושת האבות - גמילות חסדים, עבודה ואז תורה!

לכך יש להוסיף את העובדה שזהו גם הסדר הנכון לפי סדר עבודת היום: מתחילים את היום בנתינת צדקה לפני התפילה (גמילות חסדים), אחר כך מתפללים (עבודה), ואחר כך לומדים שיעור תורה (תורה).

מדוע אפוא מופיעים שלושת העמודים בסדר ההפוך בדיוק?

ההסבר הוא שהתורה היא ה"עמוד" הראשון והיסודי ביותר, מפני שממנו יודעים מה וכיצד יש לעשות בשאר העמודים.

ובאופן עמוק יותר, עיקר העבודה לעשות בעולם דירה לקדוש ברוך הוא - נעשה על ידי לימוד התורה. מפני שבלימוד התורה, חוכמתו ורצונו של הקדוש ברוך הוא האינסופית חודרת לתוך שכלו המוגבל של היהודי שלומד את התורה, ויותר מזה, היא מתלבשת בתוך העולם ומשנה אותו בהתאם לתורה.

(ספר השיחות, תש"נ, כרך ב, עמוד 653)

קורבנות הגלות // מאמר "צו את בני ישראל" – ספר המאמרים תשד"מ

מה הם שני סוגי הקורבנות שרמזים בכפל הלשון "ואמרת"? מה היתרון של ה'קורבנות' הרוחניים שבזמן הגלות? ומדוע בכל זאת הקרבת קורבנות בפועל היא רק בבית המקדש?

— א —

קורבנות ברוחניות וקורבנות בגשמיות

"צו את בני ישראל ואמרת אליהם, את קרבני לחמי לאשי גו', ואמרת להם זה האשה אשר מקריבו לה גו'!"

[ו] מבאר בזה בהדרושים², דמה שנאמר כאן שני פעמים **"ואמרת"** הוא כנגד שני הענינים שבקרבנות:

"ואמרת" הראשון – קאי על עבודת הקרבנות **במחשבה ובדבור**, רוחניות.

[שגם בזמן הבית היה ענין הפונה הרוחנית שבקרבנות. וכמוכא בפרוש רש"י [על הפסוק] שאז היו כהנים ולוויים וישראלים עומדים [על גבין] כו' – דמה שהיו ישראל במעמד הרי זה הפונה רוחנית'. והפונה רוחנית' היה לא רק בישראל (שלא הקריבו בעצמם את הקרבנות) אלא גם בכהנים].

ובפעם השנייה – הפונה היא לענין הקרבנות **במעשה**, בגשמיות.

וכדפרש רש"י על הפסוק השני **"ואמרת להם" – "לבית דין"**. כי אף שהקרבנות היו ממון כל ישראל (ממחצית השקל), מכל מקום נמסר הממון אחר כך ללשכה ונעשה ממון צבור, ואחר כך היתה הקרבת הקרבנות בפועל על ידי הבית דין בשליחות כל הצבור כלו.

— ב —

'מה נשתנה' עניין הקורבנות מכל המצוות?

והנה, ענין זה דמחשבה, דבור ומעשה ישנו

בכל המצוות. כנודע, דכונת המצוות – היא בחינת מחשבה, ובכרת המצוות – [היא] בחינת דבור, ומעשה המצוות – [הוא] בחינת מעשה.

ואפלו מצוות התלויות במחשבה ודבור, גם בהם יש מחשבה, דבור ומעשה. כמוכן מהמבאר באגרת הקדש³ שבכל דבר ודבר יש מחשבה, דבור ומעשה. שגם במחשבה – יש 'מחשבה שבמחשבה', ו'דבור שבמחשבה' ומעשה שבמחשבה. ועל דרך זה בדבור – יש 'מחשבה שבדבור', ו'דבור שבדבור' ומעשה שבדבור. וכן במעשה – שישנם מחשבה, דבור ומעשה שבו.

ואם כן – במה נשתנה ענין מצוות הקרבנות? דבשאר המצוות יש גם המעשה בזמן הזה, מה שאין כן מצוות הקרבנות ישנה בזמן הזה רק בדבור ובמחשבה (בענין התפלה וכו'), ולא במעשה!

— ג —

ה"נחת רוח" נגרמת דווקא על ידי "שנעשה רצוני"

אף הענין הוא, והנה בנוגע לקרבנות כתיב: **"ריח ניחוח לה"**. ואמר רז"ל⁴: **"נחת רוח לפני, שאמרתי ונעשה רצוני"**.

והינו, שפעלת הקרבנות 'מגיעה' בבחינת נחת רוח, בחינת התענוג שלמעלה מכל הכוחות שלמעלה (כביכול). ולא עוד אלא שהם "נחת רוח לפני", בבחינת הפנימיות, הינו פנימיות התענוג.

ועל ידי מה נעשה ה"נחת רוח" לפניו יתברך? על זה אמרו: **"שאמרתי ונעשה רצוני"**. שהוא על ידי **המעשה** דוקא. כי 'כל הגבוה גבוה ביותר – יורד למטה מטה ביותר', ונמשך על ידי המטה מטה יותר.

3. סימן יט.

4. פרשתנו שם, ח.

5. ספרי, הובא בפירוש רש"י.

1. פרשתנו כה, ב-ד.

2. לקוטי תורה פרשתנו עד, א. ועוד.

ייחודן של הקורבנות הוא – שפעולתן ניכרת בגלוי

והנה, ענין זה נפעל על ידי כל המצוות שנעשים למטה בדרך גשמיים. דעל ידי זה עושים "דירה לו יתברך בתחתונים", ב"תחתון שאין תחתון למטה ממנו" – שממשיכים למטה בחינת "נחת רוח לפני".

אמנם, אף על פי כן, יש מעלה בעבודת הקורבנות שבזמן הבית ובבית המקדש דוקא – משום שתכלית הפונה בעשיית ה"דירה לו יתברך" היא לא רק שימשך ה"נחת רוח", אלא עוד זאת שתהיה דירה בגלוי. הינו, שיהיה נפר בגלוי איך שעל ידי ש"נעשה רצוני" נפעל ה"נחת רוח לפני".

וענין זה היה דוקא על ידי הקורבנות. כמאמר רז"ל: "אף על פי שאש יורדת מן השמים, מצוה להביא מן ההדיוט". הינו, שבקורבנות היה נפר בגלוי איך ה"אש מן ההדיוט" שלמטה, ממשיכה מלמעלה אש מן השמים.

דבזה היה נראה אלוקות בגלוי, וגם ענין ההתאחדות (דישראל וקודשא בריך הוא) שעל ידי הקרבן – שעל זה נאמר "צו את בני ישראל", מלשון צוּתָא וחבור – היה גם כן בגלוי.

וזהו החדוש שבבעבודת הקורבנות על שאר המצוות. דהנה מצות ציצית – על דרך משל – הנה אף שהטלית הוא "פריסו דמלכא" וכו', מכל מקום לא נפר בגלוי על ידי לבישת הטלית ההתאחדות האדם עם הקב"ה.

ועל דרך זה במצות תפלין – דגם כשפני תפלין על הזרוע כנגד הלב, ועל הראש במקום שמוחו של תינוק רופס, כנגד המוח, וגם משעבד הלב והמוח לעבודת ה' (כדאיתא בשלחן ערוך אדמו"ר הזקן⁶ שזהו חלק מעצם המצוה) – מכל מקום לא נפר בו בגלוי ההתאחדות וכו'. ועל דרך זה הוא בשאר המצוות.

מה שאין כן בקורבנות – ראו בגלוי איך האש שלמטה ממשכת אש מלמעלה.

— ד —

קורבנות – גילוי; לכן אינם שייכים בזמן של גלות – העולם

ובזה יובן מה שענין הקורבנות היה דוקא בזמן הבית ובבית המקדש:

דלכאורה, מכיון ש"נחת רוח לפני" נמשך על ידי ה"תחתון" דוקא, וכנ"ל ד'כל הגבוה גבוה ביותר' – נמשך למטה מטה ביותר – אם כן הרי זמן הגלות וחיוץ לארץ הוא זמן ומקום "תחתון" בתוך עולם הזה התחתון גופא; ובגלות עצמו הוא ביותר ב"עקבתא דמשיחא", בבחינת "עקביים" – כי ענין ה"עקב" הוא שהוא הכי תחתון, גם בחלק הרגל גופא שהוא תחתון לגבי הראש; ואם כן למה אין ענין הקורבנות בזמן הגלות ובחיוץ לארץ?

אף על פי הנ"ל מובן – כי היות שבקורבנות ענין ההתאחדות באלקות הוא בתכלית הגלוי יותר מבשאר מצוות, לכן צריך להקריב דוקא במקום וזמן כזה שהוא מכשיר לזה ובשלמות. מה שאין כן בזמן הגלות שהוא זמן של העולם, אז אין מקום להקרבת הקורבנות בגשמיית.

וזהו מה שנאמר כאן שני פעמים "ואמרתי", שמה מובן שבקורבנות יש שני ענינים.

דענין "ואמרתי" הראשון, דקאי על מחשבה ודבור שבקורבנות, ענין זה שיהי בכל מקום ובכל זמן, ולפיכך נאמר בפני עצמו.

ואחר כך נאמר עוד ענין מיוחד שבקורבנות, שהוא ענין המעשה, שבו מתגלה ונפר ענין ההתאחדות עם קודשא בריך הוא – דבענין זה צריך להיות דוקא מקום וזמן בשלמות, בבית המקדש.

— ד —

דווקא ה'קורבנות' שבזמן הגלות מביאים את הגאולה

אמנם לאידך גיסא, מכיון שבזמן הגלות הוא זמן ומקום "תחתון" יותר מבזמן הבית, מובן שיש בו המעלה ד"דירה בתחתונים". כנזכר לעיל, ד'כל הגבוה ביותר יורד למטה ביותר'. ולפיכך דוקא כאן אפשר להיות הענין ד"נעשה רצוני" בשלמות.

וזהו מה שאמרנו רז"ל ד"תפלות במקום תמידין

6. יומא כא, ב.

7. ראה תורה אור נג, ד. וראה זוהר חלק-ב צז, ב. ועוד.

8. סימן כה סעיף יא.

9. ברכות כו, ב.

התועדות משפחתית
לשולחן שבת

שולחן שבת חסידי

החידוש שבקביעות

**מדוע הורה הרבי לרב גפני לעשות 'קפל' בסידור?
אם התפילה היא "עבודה שבלב" למה היא בתבנית
קבועה ללא שינויים? ומה הסוד שמלמד אותנו
קורבן ה"תמיד"?**

'קפל' בסידור

מספר הרב שניאור זלמן גפני:

בשנת תשכ"ט זכיתי להיכנס ל'חידות' אצל הרבי. היה זה לאחר שהתחלתי לעסוק בהדרכת בחורים מתקבלים דוברי אנגלית, בשיבת 'אור תמימים'.

מה שטרד אז את מנוחתי הייתה המחשבה, שלפני כן יכולתי להקדיש זמן ניכר לתפילה במתינות ובכוונה ראויה - דבר שלא התאפשר לי כעת, עקב האחריות הגדולה לדאוג להתקדמות הרוחנית של תלמידי הישיבה, ושיתפתי בכך את הרבי.

תגובת הרבי הייתה שעליי להציב בראש סדר העדיפויות את המשימה של הדרכת התלמידים. הרבי אף ציטט את דברי הגמרא אודות רב שמואל בר שילת, שאפילו כאשר יצא פעם אחת לפוש מעט, לאחר שלוש עשרה שנה שבהן עסק בלימוד עם תלמידיו - הרי גם באותה שעה הייתה "דעתו עליהם".

תוך כדי שהרבי סיפר זאת, חלפה בראשי המחשבה: "זהו זה, אני 'גמור'... מעכשיו והלאה רק

תלמידיי חשובים, ואני כבר לא נחשב לכלום..."

באותו רגע עצר הרבי לפתע את דיבורו והרים את מבטו למעלה, הנהגה שהייתה מפתיעה ונדירה, וכאילו בתגובה למחשבותיי אמר הרבי: "נצטרך בכל זאת למצוא פתרון..."

הרבי ציטט את דברי רבי יוחנן: "הלוואי יתפלל אדם כל היום כולו" - וביאר שהביטוי הוא דווקא "הלוואי", כדי לעורר על חשיבות התפילה בכוונה ראויה, אך אין הכוונה שכך יש לנהוג בפועל. "אם אדם יתפלל כל היום, מה יהיה על תלמידיו?", אמר הרבי.

הרבי הורה לי להתחיל באמירת כמה קטעים מהתפילה לאט ובכוונה גדולה, ואת שאר התפילה לקרוא בקצב רגיל. את העמוד שבו סיימתי להעמיק בכוונת התפילה, עליי לסמן על ידי קיפול פינת העמוד, וכעבור כמה ימים של כוונה יתירה באותם קטעים, אמשך להתפלל בכוונה את קטעי התפילה שבעמוד הבא. כך, לאורך תקופה, יצא שאקרא את התפילה כולה בכוונה ראויה.

תבנית קבועה

העומד מאחורי תיבות התפילה ומהי פעולתן הרוחנית, אך אלו שתיקנו את הנוסח ידעו זאת היטב, וכל מילה נקבעה במקומה המדויק.

אך כאן מתעוררת בעיה, שכולנו יכולים להזדהות איתה:

הרי הכוונה ועבודת התפילה הן רגש שבלב - חוויה פנימית המשתנה מאדם לאדם ומיום ליום. לעומת זאת, תיבות התפילה נותרות בכל יום שוות לחלוטין, באותו נוסח בדיוק שבו התפללו אבותינו מדורי דורות, ובו אנו עצמנו מתפללים

עבודת התפילה היא מאבני היסוד של עבודת השם. תורת החסידות אף מגדירה את התפילה בתור 'עמוד השדרה' של כל המצוות כולן; כאשר מתפללים כראוי, מתוך כוונה ושימת לב, הדבר מחדיר בנו יראת שמיים, וגורם לכך שכל עשיית המצוות שלנו תהיה כמו שצריך.

למרות שעבודת התפילה היא "עבודה שבלב", היא 'מוסגרת' בתוך 'מבנה' קבוע אותו תיקנו עבורנו אנשי כנסת הגדולה. זהו 'מבנה' שעלינו לשמור בקפידה. לנו אומנם אין מושג מהו הסוד

מדי יום.

של אתמול! אם ברצוני 'לשפוך את הלב' לפני הבורא, מדוע לא אוכל לעשות זאת במילים שלי ולבטא את רגשותיי ב'נוסח' אישי משלי?

וכאן טוען היהודי המתפלל: אם נדרשת ממני כוונת הלב, הרי לא דומה רגש הלב של היום לרגש

תמידין ומוספין

השבת, לימי ראש חודש ולימי המועדים, כל מועד וחג עם מערכת הקורבנות הייחודית שאותה הצטוונו להקריב בו.

קורבנות אלו באים כמובן לידי ביטוי ישיר בתפילות אותן אנו מתפללים גם כיום - כאשר תפילות שחרית ומנחה מדי יום הן כנגד קורבנות ה"תמיד", ותפילות ה"מוסף" אותן אנחנו מוסיפים בימי השבת, ראשי חודשים וימי המועדים, הן כנגד קורבנות המוסף של אותו היום.

חלק ניכר מפרשת השבוע מוקדש למצוות הקרבת קורבנות הציבור בבית המקדש.

הפרשה פותחת בקורבן ה"תמיד", שכשמו כן הוא - הוקרב מדי יום ביומו פעמיים ביום, קורבן אחד בבוקר וקורבן שני בין הערביים.

לאחר מכן מפרטת התורה את קורבנות ה"מוספים". קורבנות אלו גם הם כשמים - קורבנות הנוספים מעבר לקרבן ה"תמיד" הקבוע, כאשר התורה קובעת את ה"מוסף" המתאים ליום

מה יותר נעלה?

ומדוד. הקדוש ברוך הוא וקדושתו הרי הם למעלה בכלל ממושג של זמן, והעובדה שההמשכה הזו שייכת ליום מסוים, ודווקא בו היא יכולה לפעול תוספת קדושה - מלמדת שזו ההמשכה מוגבלת השייכת לממד הזמן.

לעומת זאת, קורבן ה"תמיד" - המוקרב מדי יום באותו אופן בדיוק ובלי שום שינוי - מסמל המשכה אלוקית גבוהה הרבה יותר. זוהי המשכה מקדושת הקדוש ברוך הוא כפי שהוא למעלה לחלוטין ממגבלות העולם ומסגרת הזמנים, מקום שבו לא שייך כלל המושג שינוי.

וזו בדיוק הסיבה 'למה לא כל יום חג': דווקא בגלל שקורבן ה"תמיד" מייצג המשכה כה נעלית, המרוממת מן הזמן והעולם, ההמשכה שנפעלת על ידו אינה יכולה להשתקף באופי היום ולהפוך אותו ליום קדוש.

איזה סוג קורבן נעלה יותר - האם קורבן ה"תמיד" השגרתי והקבוע, או ה"מוסף" הייחודי המוקרב בימים מיוחדים?

במבט ראשון ושטחי, אנו נוטים להחשיב את הדבר הקבוע כ'בסיסי' ופשוט יותר, בעוד שאת התוספות המיוחדות אנו חווים כמשהו נעלה יותר, של השבחה ותוספת. אך תורת החסידות מציגה מבט 'מחוץ לקופסא' ומגלה שהאמת היא הפוכה לחלוטין:

קורבנות המוסף קשורים לזמן מסוים דווקא - המוסף של חג השבועות, למשל, מותאם אך ורק לו ואינו שייך לראש חודש או למועד אחר. הקורבן המיוחד הוא גם זה שפועל את ההמשכה הרוחנית שהופכת את אותו יום לקדוש ומיוחד.

עובדה זו מלמדת, שההמשכה הרוחנית של קורבן ה"מוסף" היא כזו שנמשכת באופן מוגבל

בלי שינויים

ומחשבותיו של האדם באותו זמן. אך למעלה מכך, ישנו בנשמה רובד פנימי ועמוק שלא בערך - זוהי עצם הנשמה, הנקודה העמוקה ביותר שבה אין שום שינויים. היא "חלק אלוקה ממעל ממש", המאוחדת לחלוטין עם הקדוש ברוך הוא, בקשר עצמי שאינו משתנה ואינו תלוי בפעולות האדם.

מסתבר אם כן, שדווקא העובדה שנוסח התפילה הוא קבוע ואינו משתנה, משקפת את

אחרי שהבנו את הרעיון העמוק הזה בנוגע לקורבנות, אנו מבינים שקביעות ללא שינוי היא סימן לדבר נעלה וגבוה יותר. מכך אנו יכולים להסיק, כי גם מאחורי העובדה שהתפילה היא קבועה וחוזרת על עצמה מדי יום באותו הנוסח, מסתתר משהו עוצמתי:

בקשר של היהודי עם השם קיימים שני רבדים: ישנו הרובד שבו קיימים שינויים ותנודות, ובו איכות הקשר נקבעת בהתאם למעשיו, דיבוריו

בית הבחירה

צורת הבית" - מבנה בית המקדש וכליו

על פי לקוטי שיחות
חלק יא, עמוד 137

"וְלִפְנֵי אֱלֹהֵינוּ הִכָּהוּ יַעֲמֵד, וְשָׁאֵל לוֹ בְּמִשְׁפַּט הָאוּרִים לִפְנֵי ה' (פנימס כו, כא)

"תנו רבנן: כיצד שואלין? השואל פניו כלפי נשאל, והנשאל פניו כלפי שכינה. השואל אומר: 'אֲרֹדְךָ אַחֲרֵי הַגְּדוּל הַזֶּה?' וְהַנֶּשְׂאֵל אומר: 'כֹּה אָמַר ה' עֲלֶיךָ וְהִצֵּלְךָ!'" (יומא דף עג, עמוד א)

אחד מתפקידיו הפחות מוכרים של הכהן הגדול הוא השאלה ב"אורים ותומים".

על ליבו של הכהן הגדול היה מונח ה"חושן" מבגדי הכהונה, ובו היו משובצות אבנים יקרות שעליהן היו חקוקים שמות השבטים. כאשר היו מתעוררות שאלות כבדות הנוגעות לכלל ישראל, המלך או הכהן הממונה על המלחמה ("משוח מלחמה") היה מעלה את השאלה בפני הכהן, והוא היה משיב את מה שהופיע באותיות שעל אבני החושן, שהיו מאירות בדרך ניסית את מענה השם.

הגמרא מתארת את סדר ה'שאלה' באופן כזה: השואל עומד מול הנשאל (הכהן הגדול), והנשאל עומד באופן ש"פניו כלפי שכינה".

בפירוש המילים "פניו כלפי שכינה" קיימות שתי גישות:

רמב"ם:

"כֹּהֵן גָּדוֹל הֵיךְ מַחְזִיר פָּנָיו לְאֲרוֹן, וְהַשּׁוֹאֵל הֵיךְ מַחְזִיר פָּנָיו לְאַחֲרֵי הַכֹּהֵן".

(פירוש המשניות יומא פרק ז, משנה ה. הלכות כלי המקדש פרק י, הלכה יא.)

כלומר: הכהן הגדול מכוון את פניו "כלפי שכינה" - אל ארון הברית, שהיה מוצב בקודש הקודשים.

רש"י:

"כָּלִפִּי שְׂכִינָה - כָּלִפִּי אוּרִים וְתָמִים וְשֵׁם הַמִּפְרָשׁ שֶׁבְּתוֹךְ הַחֹשֶׁן".

כלומר: הכהן הגדול מכופף את פניו כלפי מטה ומביט לכיוון החושן, וזהו פירוש הביטוי "כלפי שכינה".

את אותם שתי דעות - רש"י ורמב"ם, אנו מוצאים גם במחלוקת בפרט אחר בהקשר ל"חושן": מה הם ה"אורים ותומים"?

רמב"ם (והגאונים):

"וְהַחֲכָמִים ז"ל אוֹמְרִים שֶׁהֵם (הָאוּרִים וְתָמִים) תוֹאֲרִים לְאַבְנֵים". (פירוש רבי אברהם בן הרמב"ם, תצווה כח, ל.)

כלומר: ה"אורים ותומים" הם אבני החושן - היהלומים ששובצו על גבי החושן, ובהם נחקקו שמות השבטים.

רש"י:

"וְנִתְּתָה אֶל חֹשֶׁן הַמִּשְׁפָּט אֶת הָאוּרִים וְאֶת הַתָּמִים" - "הוא כתב שם המפרש שֶׁהִיָּה נוֹתֵנוּ בְּתוֹךְ כָּפְלֵי הַחֹשֶׁן". (תצווה פרק כח, פסוק כט.)

כלומר: "אורים ותומים" זהו כתב של "שם המפורש" [צירוף קדוש של 72 אותיות]. ה"חושן" היה בעל 'דופן כפולה', ובין הכפלים הכניסו את ה"אורים ותומים".

ממחלוקת זו, בזיהוי המדויק של ה"אורים ותומים", מסתעפת מחלוקת נוספת:

קדושת הבית השני הייתה פחותה מזו של הבית הראשון, בכך שהיו חסרים בו חמישה דברים, כאשר אחד מהם הוא ה"אורים ותומים". מה עלה בגורל ה"אורים ותומים" בזמן בית שני?

רש"י:

"ובמקדש שני היה החשן, שאי אפשר לכהן גדול להיות מחסר בגדים. אבל אותו השם לא היה בתוכו". (תצווה פרק כח, פסוק כט.)

כלומר: בבית שני היה חסר ה"אורים ותומים" - כתב שם המפורש" שהיה מונח בתוך החושן, שמכוחו התרחש הנס המופלא של ה'שאלה' בחושן. אומנם מאידך, לא היווה זה חיסרון בבגדי הכהונה, אותם מוכרח הכוהן הגדול ללבוש במלואם - כיוון שזוהי רק תוספת לבגד ה"חושן" והאבנים שעליו.

רמב"ם:

"אורים ותומים שהיו בבית שני - לא היו משיבין ברוח הקדש ולא היו נשאלין בהן... ולא היו עושיין אותן אלא כדי להשלים שמונה בגדים לכוהן גדול, כדי שלא יהא מחסר בגדים". (הלכות בית הבחירה פרק ד הלכה א.)

לפי הרמב"ם ה"אורים ותומים" הם אבני החושן. מסיבה זו, לא ייתכן לומר שהיעדרם של ה"אורים ותומים" בבית שני הוא במובן הפיזי, שהאבנים היו חסרות. שכן בכך בגדי הכהונה הינם חסרים, ועבודת הכוהן פסולה. החיסרון היה רק במובן של כוחם הרוחני של האבנים - בהעדר האפשרות 'לשאול' בהם.

לאחר שהבנו את מחלוקת רש"י והרמב"ם לגבי זיהוי ה"אורים ותומים" - נוכל להבין כי זהו גם יסוד המחלוקת בה פתחנו - מה הפירוש שהכוהן היה עומד "כלפי שכינה":

רש"י:

לפי שיטת רש"י, בנוסף ל"חושן" עצמו, הייתה בתוכו תוספת מיוחדת של "כתב שם המפורש". לכן, ניתן בהחלט לפרש שהכוונה בתואר "שכינה", אליה הכוהן מפנה את פניו בשעת השאלה - היא לאותה קדושה מיוחדת ששורה בכתב שם המפורש שבתוך החושן. וכך רואה הכוהן באותו זמן גם את מענה השם, באותיות המאירות על גבי החושן.

רמב"ם:

לפי שיטת הרמב"ם ש"אורים ותומים" הם האבנים, שהינם חלק בלתי נפרד ממבנה ה"חושן", אי אפשר לפרש שהביטוי "כלפי שכינה" מתייחס אליהם. לכן מפרש הרמב"ם שהכוהן הגדול עומד ופניו כלפי ה"שכינה" - ארון הברית שבקודש הקדשים.

<< המשך מעמוד 15

בענין המחשבה, שישנו גם בזמן הזה - בהבנה והשגה כזו.

וכיון שדווקא זמן הגלות הוא מקום "תחתון שאין למטה ממנו", כמובן מזה גופא שאי אפשר להקריב בו קרבנות - מובן שיש מעלה בענין הקרבנות במחשבה ודבור שבזמן ומקום זה.

וזהו מה שדווקא על ידי עבודת הקרבנות כפי שהיא עתה בזמן הגלות, מביאים את הגאולה האמתית והשלמה.

תקנום". הינו, שאפשר להשלים את ענין הקרבנות גם בזמן הגלות, במחשבה ובדבור.

בענין הדבור כולל לא רק ענין ברפת המצוות (כנ"ל), אלא גם למוד הלכות המצוות, ד"כל העוסק בתורת עלה כאלו הקריב עלה"¹⁰. וכמו שהוא בענין הדבור במצוות שאין עליהם ברפת המצוות, כמו מצוות לא תעשה וכו', שענינם בדבור הוא בלמוד התורה שלהם. ועל דרך זה

10. ראה מנחות בסופה.

<< המשך מעמוד 17

עומק פעולת התפילה בנפשנו. תיבות התפילה הקבועות הן אלו שמסייעות לנפש שלנו 'לפרוץ' ולהתגלות, ומעוררות את כוונת הלב הפנימית ביותר.

(מבוסס על שיחת שבת פרשת במדבר תשכ"ה;
לקוטי שיחות חלק כח עמוד 189)

הרובד העמוק ביותר בנפשנו - המקום שבו אנו מאוחדים עם ה' באופן מוחלט ושווה בכל עת.

אז בפעם הבאה שאנו מתפללים ומפריעה לנו העובדה שהתפילה היא בדיק אותנו הדבר כמו אתמול, נזכיר לעצמנו שדווקא זה מלמד על

שניים מקרא ואחד תרגום

מוקדש לע"נ הרה"ת ר' מנחם מענדל הכהן ב"ר הרה"ת יהושע זעליק
הכהן ע"ה ומרת גאלדא בת הרה"ת מרדכי ירחמיאל חיים לימא ע"ה

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֱלֹהֵי מֹשֶׁה לֵאמֹר: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֱלֹהֵי מֹשֶׁה
לֵאמֹר: וּמִלִּיל יִי עִם מֹשֶׁה לְמִימְרֵי: יֵא פְּנִיָּהם בְּיִשְׂרָאֵל
בְּיִשְׂרָאֵל הַכֹּהֵן הַשֵּׁבִי אֶת־חֲמַתִּי מֵעַל בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
בְּקִנְיָאֵי אֶת־קִנְיָאֵתִי בְּתוֹכָם וְלֹא־כִלִּיתִי אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
בְּקִנְיָאֵתִי: פְּנִיָּהם בְּיִשְׂרָאֵל בְּקִנְיָאֵתִי הַכֹּהֵן הַשֵּׁבִי אֶת־
חֲמַתִּי מֵעַל בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּקִנְיָאֵי אֶת־קִנְיָאֵתִי בְּתוֹכָם וְלֹא־
כִלִּיתִי אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּקִנְיָאֵתִי: פִּינְחָס בֶּר אֱלֹעֶזֶר בֶּר
אַהֲרֹן כִּהְנָא אַתָּב יֵת חִמַּתִּי מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּדִקְנֵי יֵת
קִנְיָאֵתִי בְּיִנְיָהוּ וְלֹא שְׂעִית יֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְיָאֵתִי:
יֵב לָכֵן אֲמַר הִנְנִי נֹתֵן לֹא אֶת־בְּרִיתִי שְׁלֹום: לָכֵן אֲמַר
הִנְנִי נֹתֵן לֹא אֶת־בְּרִיתִי שְׁלֹום: בְּכֹן אֲמַר הָא אֲנִי גֹזֵר לֵה
יֵת קִנְיִי שְׁלֹם: יֵב וְהִיתָה לֹא וְלֹרְעוּ אַחֲרָיו בְּרִית כְּהֵנָה
עוֹלָם תַּחַת אֲשֶׁר קִנְיָא לֹא־לָהוּ וְכִפֶּר עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:
וְהִיתָה לֹא וְלֹרְעוּ אַחֲרָיו בְּרִית כְּהֵנָה עוֹלָם תַּחַת אֲשֶׁר
קִנְיָא לֹא־לָהוּ וְכִפֶּר עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וְהָיָה לֵה וְלִבְנוֹהֵי
בְּתוֹרֵהִי קִים כְּהֵנָה עֲלֵם חֲלָף דִּי קִנְיִי קִדָּם אֱלֹהֵה וְכִפֶּר
עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: יֵד וְשֵׁם אִישׁ יִשְׂרָאֵל הַמִּכָּה אֲשֶׁר הִכָּה
אֶת־הַמְּדִינִית וְזָמְרִי בִּן־סִלּוֹא נִשְׂאִי בֵּית־אֲבִי לְשִׁמְעוֹנִי:
וְשֵׁם אִישׁ יִשְׂרָאֵל הַמִּכָּה אֲשֶׁר הִכָּה אֶת־הַמְּדִינִית וְזָמְרִי
בִּן־סִלּוֹא נִשְׂאִי בֵּית־אֲבִי לְשִׁמְעוֹנִי: וְשׁוֹם גִּבְרָא בֶר יִשְׂרָאֵל
קִטִּילָא דִּי אַתְקִטֵּל עִם מְדִנְתָּא וְזָמְרִי בֶר סִלּוֹא רַב בֵּית
אַבָּא לְבֵית שְׁמַעוֹן: טו וְשֵׁם הָאִשָּׁה הַמִּכָּה הַמְּדִינִית
כֹּזְבִי בְּתַצּוֹר רֹאשׁ אֲמוֹת בֵּית־אֲבִי בְּמִדְיָן הוּא: וְשֵׁם
הָאִשָּׁה הַמִּכָּה הַמְּדִינִית כֹּזְבִי בְּתַצּוֹר רֹאשׁ אֲמוֹת בֵּית־אֲבִי
בְּמִדְיָן הוּא: פ וְשׁוֹם אַתְתָּא דְאַתְקִטִּיל מְדִנְתָּא כֹּזְבִי
בְּתַצּוֹר רִישׁ אֲמִי בֵּית אַבָּא בְּמִדְיָן הוּא: טז וַיְדַבֵּר יְהוָה
אֱלֹהֵי מֹשֶׁה לֵאמֹר: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֱלֹהֵי מֹשֶׁה לֵאמֹר: וּמִלִּיל
יִי עִם מֹשֶׁה לְמִימְרֵי: יֵא צָרוֹר אֶת־הַמְּדִינִים וְהַכִּיתֵם
אוֹתָם: צָרוֹר אֶת־הַמְּדִינִים וְהַכִּיתֵם אוֹתָם: אַעֲקֵי יֵת
מְדִנְיָא וְתִקְטֵל יִתְהוֹן: יז כִּי צָרִים הֵם לָכֵם בְּגִבְלֵיהֶם
אֲשֶׁר־נִבְּלוּ לָכֵם עַל־דְּבַר פְּעוֹר וְעַל־דְּבַר כֹּזְבִי בְּתַצּוֹר
נִשְׂאִי מִדְיָן אַחֲתָם הַמִּכָּה בְּיוֹם־הַמַּגֵּפָה עַל־דְּבַר
פְּעוֹר: כִּי צָרִים הֵם לָכֵם בְּגִבְלֵיהֶם אֲשֶׁר־נִבְּלוּ לָכֵם
עַל־דְּבַר פְּעוֹר וְעַל־דְּבַר כֹּזְבִי בְּתַנְשִׂאֵי מִדְיָן אַחֲתָם
הַמִּכָּה בְּיוֹם־הַמַּגֵּפָה עַל־דְּבַר פְּעוֹר: אַרִי מַעֲיָקִין אֲנִין

לכּוֹן בְּגִבְלֵיהוֹן דִּי נִבְּלוּ לָכֹן עַל עֶסֶק פְּעוֹר וְעַל עֶסֶק
כֹּזְבִי בְּתַצּוֹר רֹאשׁ אֲמוֹת בְּמִדְיָן אַתְתָּא קִטִּילָא דְמוֹתָנָא
עַל עֶסֶק פְּעוֹר: א וְהָיָה אַחֲרֵי הַמַּגֵּפָה פ פִּסְקָא בִּאֲמַצְע
פִּסְקָא וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהֵי מֹשֶׁה וְאֵל אֱלֹעֶזֶר בְּיִשְׂרָאֵל
הַכֹּהֵן לֵאמֹר: וְהָיָה אַחֲרֵי הַמַּגֵּפָה וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהֵי מֹשֶׁה
וְאֵל אֱלֹעֶזֶר בְּיִשְׂרָאֵל הַכֹּהֵן לֵאמֹר: וְהָיָה כְּתוּר מוֹתָנָא
וַיֹּאמֶר יִי לְמֹשֶׁה וְלֹאֲלֹעֶזֶר בֶּר אַהֲרֹן כִּהְנָא לְמִימְרֵי: ב שְׂאֹו
אֶת־רֹאשׁ א בְּלִיעֲדָת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִכֹּן עֲשָׂרִים שָׁנָה
וּמַעֲלָה לְבֵית אַבְתָּם כְּלִיעֲיָא צָבָא בְּיִשְׂרָאֵל: שְׂאֹו
אֶת־רֹאשׁ א בְּלִיעֲדָת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִכֹּן עֲשָׂרִים שָׁנָה וּמַעֲלָה
לְבֵית אַבְתָּם כְּלִיעֲיָא צָבָא בְּיִשְׂרָאֵל: קִבִּילוּ יֵת חֲשִׁבֹן כָּל
כְּנִשְׁתָּא דְבָנֵי יִשְׂרָאֵל מִכֹּן עֲשָׂרִין שָׁנִין וְלַעֲלָא לְבֵית
אַבְתָּהוֹן כָּל נֶפֶק חִילָא בְּיִשְׂרָאֵל: ג וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה
וְאֱלֹעֶזֶר הַכֹּהֵן אֲתָם בְּעֶרְכָת מוֹאָב עַל־יִרְדֵּן וְיָחִי
לֵאמֹר: וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה וְאֱלֹעֶזֶר הַכֹּהֵן אֲתָם בְּעֶרְכָת מוֹאָב
עַל־יִרְדֵּן וְיָחִי לֵאמֹר: וּמִלִּיל מֹשֶׁה וְאֱלֹעֶזֶר כִּהְנָא אֲמַרו
לְמַמְנֵי יִתְהוֹן בְּמִשְׁרֵיָא דְמוֹאָב עַל יִבְדָּנָא דִּירְחוֹ לְמִימְרֵי:
ד מִכֹּן עֲשָׂרִים שָׁנָה וּמַעֲלָה כְּאִשְׁרֵי צֹהֵר יְהוָה אֶת־
מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הִצְצִים מֵאֲרֵץ מִצְרַיִם: מִכֹּן עֲשָׂרִים
שָׁנָה וּמַעֲלָה כְּאִשְׁרֵי צֹהֵר יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל
הִצְצִים מֵאֲרֵץ מִצְרַיִם: מִכֹּן עֲשָׂרִין שָׁנִין וְלַעֲלָא כְּמָא דִּי
פִּקִּיד יִי יֵת מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל דִּי נֶפְקוּ מֵאֲרֵעָ דְּמִצְרַיִם:
שני ה רָאוּבֵן בְּכוֹר יִשְׂרָאֵל בְּנֵי רָאוּבֵן חֲנוּךְ מִשְׁפַּחַת
הַחֲנֹכִי לְפִלּוֹא מִשְׁפַּחַת הַפִּלְאִי: רָאוּבֵן בְּכוֹר יִשְׂרָאֵל בְּנֵי
רָאוּבֵן חֲנוּךְ מִשְׁפַּחַת הַחֲנֹכִי לְפִלּוֹא מִשְׁפַּחַת הַפִּלְאִי:
רָאוּבֵן בּוֹכְרָא דִּישְׂרָאֵל בְּנֵי רָאוּבֵן חֲנוּךְ וְזָרְעִית חֲנוּךְ
לְפִלּוֹא וְזָרְעִית פִּלּוֹא: ו לְחֻצְרֵן מִשְׁפַּחַת הַחֲצֹרִנִי לְכִרְמִי
מִשְׁפַּחַת הַכִּרְמִי: לְחֻצְרֵן מִשְׁפַּחַת הַחֲצֹרִנִי לְכִרְמִי
מִשְׁפַּחַת הַכִּרְמִי: לְחֻצְרֵן וְזָרְעִית חֲצֹרִן לְכִרְמִי וְזָרְעִית
כִּרְמִי: ז אֵלָה מִשְׁפַּחַת הָרְאוּבֵנִי וְהָיוּ פְּקָדֵיהֶם שְׁלֹשָׁה
וְאַרְבַּעִים אֵלָף וְשִׁבְעָה מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים: אֵלָה מִשְׁפַּחַת
הָרְאוּבֵנִי וְהָיוּ פְּקָדֵיהֶם שְׁלֹשָׁה וְאַרְבַּעִים אֵלָף וְשִׁבְעָה
מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים: אֵלָין וְזָרְעִית רָאוּבֵן וְהָיוּ מִגִּבְיָהוֹן
אַרְבַּעִין וְחֲלָתָא אֵלְפִין וְשִׁבְעָה מֵאָה וְחֲלָתִין: ח וּבְנֵי פִלּוֹא
אֵלִיאָב: וּבְנֵי פִלּוֹא אֵלִיאָב: וּבְנֵי פִלּוֹא אֵלִיאָב: ט וּבְנֵי

אֱלִיאָב נְמוּאֵל וְדָתָן וְאָבִירָם הוֹאִידֵתָן וְאָבִירָם כְּתִיב קְרוּאִי קְרִי הָעֵדָה אֲשֶׁר הָצוּ עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן בְּעֶדְת־קֶרֶחַ בְּהַצְתָם עַל־יְהוָה: וּבְגִי אֱלִיאָב נְמוּאֵל וְדָתָן וְאָבִירָם הוֹאִידֵתָן וְאָבִירָם קְרוּאִי הָעֵדָה אֲשֶׁר הָצוּ עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן בְּעֶדְת־קֶרֶחַ בְּהַצְתָם עַל־יְהוָה: וּבְגִי אֱלִיאָב נְמוּאֵל וְדָתָן וְאָבִירָם הוּא דָתָן וְאָבִירָם מַעֲרֵצִי כְּנִשְׁמָא דְאַתְּפִנְשׁוּ עַל מֹשֶׁה וְעַל אַהֲרֹן בְּכִנְשָׁתָא דְקֶרֶחַ בְּאַתְּפִנְשִׁיהוֹן עַל יִי: וְתַתְּלַח הָאֶרֶץ אֶת־פִּיָּהּ וְתִבְלַע אֹתָם וְאַת־קֶרֶחַ בְּמוֹת הָעֵדָה בְּאֶכְל הָאֵשׁ אֵת חֲמִשִּׁים וּמֵאֵתִים אִישׁ וַיְהִי לָנֶם: וְתַתְּלַח הָאֶרֶץ אֶת־פִּיָּהּ וְתִבְלַע אֹתָם וְאַת־קֶרֶחַ בְּמוֹת הָעֵדָה בְּאֶכְל הָאֵשׁ אֵת חֲמִשִּׁים וּמֵאֵתִים אִישׁ וַיְהִי לָנֶם: וּפְתַחַת אֶרְעָא יֵת פּוּמָה וּבְלַעַת יִתְהוֹן וְיֵת קֶרֶחַ בְּמוֹתָא דְכְּנִשְׁמָא פֶּד אֶכְלַת אֶשְׁתָּא יֵת מֵאֲתָן וְחִמְשִׁין גְּבָרָא וְהוּוּ לְאַת: יֵא וּבְגִי־קֶרֶחַ לֹא־מֵתוּ: וּבְגִי־קֶרֶחַ לֹא־מֵתוּ: וּבְגִי קֶרֶחַ לֹא מֵתוּ: ס י בְּגִי שְׁמַעוֹן לְמִשְׁפַּחְתָּם לְנְמוּאֵל מִשְׁפַּחַת הַנְּמוּאֵלִי לְיִמִּין מִשְׁפַּחַת הַיְמִינִי לְיָכִין מִשְׁפַּחַת הַיְכִינִי: בְּגִי שְׁמַעוֹן לְמִשְׁפַּחְתָּם לְנְמוּאֵל מִשְׁפַּחַת הַנְּמוּאֵלִי לְיִמִּין מִשְׁפַּחַת הַיְמִינִי לְיָכִין מִשְׁפַּחַת הַיְכִינִי: בְּגִי שְׁמַעוֹן לְנִרְעִיָּתְהוֹן לְנְמוּאֵל וְנִרְעִיָּת נְמוּאֵל לְיִמִּין וְנִרְעִיָּת יִמִּין לְיָכִין וְנִרְעִיָּת יָכִין: י ג לְזֹרַח מִשְׁפַּחַת הַזֹּרְחִי לְשֹׁאֵל מִשְׁפַּחַת הַשֹּׁאֵלִי: לְזֹרַח מִשְׁפַּחַת הַזֹּרְחִי לְשֹׁאֵל מִשְׁפַּחַת הַשֹּׁאֵלִי: לְזֹרַח וְנִרְעִיָּת וְנִרְעִיָּת וְנִרְעִיָּת שֹׁאֵל: י אֵלָּה מִשְׁפַּחַת הַשְּׁמַעֲנִי שְׁנִים וְעֶשְׂרִים אֵלָּה וּמֵאֵתִים: אֵלָּה מִשְׁפַּחַת הַשְּׁמַעֲנִי שְׁנִים וְעֶשְׂרִים אֵלָּה וּמֵאֵתִים: אֵלֶּין וְנִרְעִיָּת שְׁמַעוֹן עֶשְׂרִין וְתִרְיָן אֵלֶּפֶין וּמֵאֲתָן: ס טו בְּגִי גֵד לְמִשְׁפַּחְתָּם לְצַפּוֹן מִשְׁפַּחַת הַצַּפּוֹנִי לְחֲגִי מִשְׁפַּחַת הַחֲגִי לְשׁוֹנִי מִשְׁפַּחַת הַשׁוֹנִי: בְּגִי גֵד לְמִשְׁפַּחְתָּם לְצַפּוֹן מִשְׁפַּחַת הַצַּפּוֹנִי לְחֲגִי מִשְׁפַּחַת הַחֲגִי לְשׁוֹנִי מִשְׁפַּחַת הַשׁוֹנִי: בְּגִי גֵד לְנִרְעִיָּתְהוֹן לְצַפּוֹן וְנִרְעִיָּת צַפּוֹן לְחֲגִי וְנִרְעִיָּת חֲגִי לְשׁוֹנִי וְנִרְעִיָּת שׁוֹנִי: טז לְאֹזְנֵי מִשְׁפַּחַת הָאֹזְנִי לְעֲרִי מִשְׁפַּחַת הָעֲרִי: לְאֹזְנֵי מִשְׁפַּחַת הָאֹזְנִי לְעֲרִי מִשְׁפַּחַת הָעֲרִי: לְאֹזְנֵי וְנִרְעִיָּת אֹזְנֵי לְעֲרִי וְנִרְעִיָּת עֲרִי: יז לְאֶרְדּוֹ מִשְׁפַּחַת הָאֶרְדּוֹ לְאֶרְאֵלִי מִשְׁפַּחַת הָאֶרְאֵלִי: לְאֶרְדּוֹ מִשְׁפַּחַת הָאֶרְדּוֹ לְאֶרְאֵלִי מִשְׁפַּחַת הָאֶרְאֵלִי: לְאֶרְדּוֹ וְנִרְעִיָּת אֶרְדּוֹ לְאֶרְאֵלִי וְנִרְעִיָּת

אֶרְאֵלִי: יֵא אֵלָּה מִשְׁפַּחַת בְּגִי־גֵד לְפִקְדֵיהֶם אֶרְבָּעִים אֵלָּה וְחֲמִשׁ מֵאוֹת: אֵלָּה מִשְׁפַּחַת בְּגִי־גֵד לְפִקְדֵיהֶם אֶרְבָּעִים אֵלָּה וְחֲמִשׁ מֵאוֹת: אֵלֶּין וְנִרְעִיָּת בְּגִי גֵד לְמַגְנִיָּהוֹן אֶרְבָּעִין אֵלֶּפֶין וְחֲמִשׁ מֵאָה: ס י בְּגִי יְהוּדָה עַר וְאֹזְנֵי וְיָמָת עַר וְאֹזְנֵי בְּאֶרֶץ כְּנָעַן: בְּגִי יְהוּדָה עַר וְאֹזְנֵי וְיָמָת עַר וְאֹזְנֵי בְּאֶרֶץ כְּנָעַן: בְּגִי יְהוּדָה עַר וְאֹזְנֵי וְיָמָת עַר וְאֹזְנֵי בְּאֶרֶץ דְּכַנְעַן: כ וַיְהִי בְּגִי־יְהוּדָה לְמִשְׁפַּחְתָּם לְשֹׁלָה מִשְׁפַּחַת הַשְּׁלָנִי לְפָרִץ מִשְׁפַּחַת הַפָּרִצִי לְזֹרַח מִשְׁפַּחַת הַזֹּרְחִי: וַיְהִי בְּגִי־יְהוּדָה לְמִשְׁפַּחְתָּם לְשֹׁלָה מִשְׁפַּחַת הַשְּׁלָנִי לְפָרִץ מִשְׁפַּחַת הַפָּרִצִי לְזֹרַח מִשְׁפַּחַת הַזֹּרְחִי: וְהוּוּ בְּגִי יְהוּדָה לְנִרְעִיָּתְהוֹן לְשֹׁלָה וְנִרְעִיָּת שֹׁלָה לְפָרִץ וְנִרְעִיָּת פָּרִץ לְזֹרַח וְנִרְעִיָּת זֹרַח: כא וַיְהִי בְּגִי־פָרִץ לְחֲצִרָן מִשְׁפַּחַת הַחֲצִרָנִי לְחִמּוּל מִשְׁפַּחַת הַחִמּוּלִי: וַיְהִי בְּגִי־פָרִץ לְחֲצִרָן מִשְׁפַּחַת הַחֲצִרָנִי לְחִמּוּל מִשְׁפַּחַת הַחִמּוּלִי: וְהוּוּ בְּגִי פָרִץ לְחֲצִרָן וְנִרְעִיָּת חֲצִרָן לְחִמּוּל וְנִרְעִיָּת חִמּוּל: כב אֵלָּה מִשְׁפַּחַת יְהוּדָה לְפִקְדֵיהֶם שִׁשָּׁה וְשִׁבְעִים אֵלָּה וְחֲמִשׁ מֵאוֹת: אֵלָּה מִשְׁפַּחַת יְהוּדָה לְפִקְדֵיהֶם שִׁשָּׁה וְשִׁבְעִים אֵלָּה וְחֲמִשׁ מֵאוֹת: אֵלֶּין וְנִרְעִיָּת יְהוּדָה לְמַגְנִיָּהוֹן שְׁבָעִין וְשָׁמָא אֵלֶּפֶין וְחֲמִשׁ מֵאָה: ס כג בְּגִי יִשְׁשַׁכָּר לְמִשְׁפַּחְתָּם תּוֹלַע מִשְׁפַּחַת הַתּוֹלָעִי לְפֹהָ מִשְׁפַּחַת הַפּוּנִי: בְּגִי יִשְׁשַׁכָּר מִשְׁפַּחַת הַתּוֹלָעִי לְפֹהָ מִשְׁפַּחַת הַפּוּנִי: בְּגִי יִשְׁשַׁכָּר לְנִרְעִיָּתְהוֹן תּוֹלַע וְנִרְעִיָּת תּוֹלַע לְפֹהָ וְנִרְעִיָּת פּוּנִי: כד לְיִשׁוּב מִשְׁפַּחַת הַיִּשְׁבִּי לְשִׁמְרֹן מִשְׁפַּחַת הַשְּׁמֶרְנִי: לְיִשׁוּב מִשְׁפַּחַת הַיִּשְׁבִּי לְשִׁמְרֹן מִשְׁפַּחַת הַשְּׁמֶרְנִי: לְיִשׁוּב וְנִרְעִיָּת יִשׁוּב לְשִׁמְרֹן וְנִרְעִיָּת שְׁמֶרֶן: כה אֵלָּה מִשְׁפַּחַת יִשְׁשַׁכָּר לְפִקְדֵיהֶם אֶרְבָּעָה וְשִׁשִּׁים אֵלָּה וְשִׁלֵּשׁ מֵאוֹת: אֵלָּה מִשְׁפַּחַת יִשְׁשַׁכָּר לְפִקְדֵיהֶם אֶרְבָּעָה וְשִׁשִּׁים אֵלָּה וְשִׁלֵּשׁ מֵאוֹת: אֵלֶּין וְנִרְעִיָּת יִשְׁשַׁכָּר לְמַגְנִיָּהוֹן שְׁמִין וְאַרְבָּעָא אֵלֶּפֶין וְתַלַּת מֵאָה: ס כו בְּגִי זְבוּלָן לְמִשְׁפַּחְתָּם לְסֹרֵד מִשְׁפַּחַת הַסֹּרְדִי לְאֶלְזֹן מִשְׁפַּחַת הָאֶלְזִי לְיִחְלָאֵל מִשְׁפַּחַת הַיְחְלָאֵלִי: בְּגִי זְבוּלָן לְמִשְׁפַּחְתָּם לְסֹרֵד מִשְׁפַּחַת הַסֹּרְדִי לְאֶלְזֹן מִשְׁפַּחַת הָאֶלְזִי לְיִחְלָאֵל מִשְׁפַּחַת הַיְחְלָאֵלִי: בְּגִי זְבוּלָן לְנִרְעִיָּתְהוֹן לְסֹרֵד וְנִרְעִיָּת סֹרֵד לְאֶלְזֹן וְנִרְעִיָּת אֶלְזֹן לְיִחְלָאֵל וְנִרְעִיָּת יְחְלָאֵל: כז אֵלָּה מִשְׁפַּחַת הַזְּבוּלָנִי לְפִקְדֵיהֶם שְׁשִׁים אֵלָּה וְחֲמִשׁ

מאות: אלה משפחת הזבולני לפקדיהם ששים אלה וחמש מאות: אליו ורצית זבולן למגניהון שתי אלפין וחמש מאה: ס כה בני יוסף למשפחתם מנשה ואפרים: בני יוסף למשפחתם מנשה ואפרים: בני יוסף לורציתיהון מנשה ואפרים: כט בני מנשה למכיר משפחת המכירי ומכיר הוליד את-גלעד לגלעד משפחת הגלעדי: בני מנשה למכיר משפחת המכירי ומכיר הוליד את-גלעד לגלעד משפחת הגלעדי: בני מנשה למכיר ורצית מכיר ומכיר אוליד ית גלעד לגלעד ורצית גלעד: לא אלה בני גלעד איעזר משפחת האייעזרי לחלק משפחת החלקי: אלה בני גלעד משפחת האייעזרי לחלק משפחת החלקי: אליו בני גלעד איעזר ורצית איעזר לחלק ורצית חלק: לא ואשריאל משפחת האשריאלי ושכם משפחת השכמי: ואשריאל משפחת האשריאלי ושכם משפחת השכמי: ואשריאל ורצית אשריאלי ושכם ורצית שכם: לא ושמידע משפחת השמידעי וחפר משפחת החפרי: ושמידע משפחת השמידעי וחפר משפחת החפרי: ושמידע ורצית שמידע וחפר ורצית חפר: לא וצלפחד בן-חפר לאהיו לו בנים כי אם-בנות ושם בנות צלפחד מוחל ונעה חגלה מלכה ותרצה: וצלפחד בן-חפר לאהיו לו בנים כי אם-בנות ושם בנות צלפחד מוחל ונעה חגלה מלכה ותרצה: וצלפחד בר חפר לא היו לה בנין אלהן בן ושם בנת צלפחד מוחל ונעה חגלה מלכה ותרצה: לא אלה משפחת מנשה ופקדיהם שנים וחמשים אלה ושבע מאות: אלה משפחת מנשה ופקדיהם שנים וחמשים אלה ושבע מאות: אליו ורצית מנשה ומגניהון חמשים ותריין אלפין ושבע מאה: ס לא אלה בני-אפרים למשפחתם לשותלח משפחת השתלחי לבכר משפחת הבכרי לתחן משפחת התחני: אלה בני-אפרים למשפחתם לשותלח משפחת השתלחי לבכר משפחת הבכרי לתחן משפחת התחני: אליו בני אפרים לורציתיהון לשותלח ורצית שותלח לבכר ורצית בכר לתחן ורצית תחן: לו ואלה בני שותלח לעזר משפחת הערני: ואלה בני שותלח לעזר משפחת הערני: ואלין בני שותלח לעזר ורצית עזר:

לו אלה משפחת בני-אפרים לפקדיהם שנים ושלשים אלה וחמש מאות אלה בני-יוסף למשפחתם: אלה משפחת בני-אפרים לפקדיהם שנים ושלשים אלה וחמש מאות אלה בני-יוסף למשפחתם: אליו ורצית בני אפרים למגניהון תלתין ותריין אלפין וחמש מאה אליו בני יוסף לורציתיהון: ס לא בני בנימן למשפחתם לבלע משפחת הבלעי לאשבל משפחת האשבלי לאחירם משפחת האחירמי: בני בנימן למשפחתם לבלע משפחת הבלעי לאשבל משפחת האשבלי לאחירם משפחת האחירמי: בני בנימן לורציתיהון לבלע ורצית בלע לאשבל ורצית אשבל לאחירם ורצית אחירם: לא לשפופם משפחת השופמי לחופם משפחת החופמי: לשפופם משפחת השופמי לחופם משפחת החופמי: לשפופם ורצית שפופם לחופם ורצית חופם: מ ויהיו בני-בלע ארד ונעמן משפחת הארדי לנעמן משפחת הנעמי: ויהיו בני-בלע ארד ונעמן משפחת הארדי לנעמן משפחת הנעמי: ויהיו בני ארד ונעמן משפחת הארדי לנעמן משפחת הנעמי: ויהיו בני ארד ונעמן משפחת הארדי לנעמן משפחת הנעמי: מא אלה בני-בנימן למשפחתם ופקדיהם חמשה וארבעים אלה ושש מאות: אלה בני-בנימן למשפחתם ופקדיהם חמשה וארבעים אלה ושש מאות: אליו בני בנימן לורציתיהון ומגניהון ארבעין וחמשה אלפין ושית מאה: ס מב אלה בני-דן למשפחתם לשוהם משפחת השוהמי אלה משפחת דן למשפחתם לשוהם משפחת השוהמי אלה משפחת דן למשפחתם: אליו בני דן לורציתיהון לשוהם ורצית שוהם אליו ורצית דן לורציתיהון: מט כל-משפחת השוהמי לפקדיהם ארבעה ושלשים אלה וארבע מאות: כל משפחת השוהמי לפקדיהם ארבעה ושלשים אלה וארבע מאות: כל ורצית שוהם למגניהון שתיין וארבע אלפין וארבע מאה: ס מד בני אשר למשפחתם לימנה משפחת הימנה לישוי משפחת הישוי לבריעה משפחת הבריעי: בני אשר למשפחתם לימנה משפחת הישוי לבריעה משפחת הבריעי: בני אשר לורציתיהון לימנה ורצית ימנה לישוי ורצית ישוי לבריעה ורצית בריעה: מה לבני בריעה להבכר

יחסנן: נ עֲלִפִּי תְּהוֹרֵל תִּחְלַק נִחְלָתוֹ בֵּין רֹב לְמַעֲט: עֲלִפִּי תְּהוֹרֵל תִּחְלַק נִחְלָתוֹ בֵּין רֹב לְמַעֲט: עַל פּוֹם עֲדָבָא תִּתְפַּלֵּג אֲחִסְתָּהוֹן בֵּין סִגְיֵי לְזַעֲרֵי: ס נ וְאַלֶּה פְּקוּדֵי חַלּוֹי לְמִשְׁפַּחְתָּם לְגִרְשׁוֹן מִשְׁפַּחַת הַגִּרְשִׁי לְקֶהֱת מִשְׁפַּחַת הַקֶּהֱתִי לְמִרְי מִשְׁפַּחַת הַמִּרְי: וְאַלֶּה פְּקוּדֵי חַלּוֹי לְמִשְׁפַּחְתָּם לְגִרְשׁוֹן מִשְׁפַּחַת הַגִּרְשִׁי לְקֶהֱת מִשְׁפַּחַת הַקֶּהֱתִי לְמִרְי מִשְׁפַּחַת הַמִּרְי: וְאַלִּין מִנְיֵי לִזְאִי לְזִרְצִיתָהוֹן לְגִרְשׁוֹן וְזַעֲיִת גִּרְשׁוֹן לְקֶהֱת וְזַעֲיִת קֶהֱת לְמִרְי וְזַעֲיִת מִרְי: נח אֶלֶה | מִשְׁפַּחַת לִזְי מִשְׁפַּחַת הַלְבִּנִי מִשְׁפַּחַת הַחֲבִרְנִי מִשְׁפַּחַת הַמַּחְלִי מִשְׁפַּחַת הַמּוֹשִׁי מִשְׁפַּחַת הַקֶּרְחִי וְקֶהֱת הוֹלֵד אֶת־עַמְרָם: אֶלֶה | מִשְׁפַּחַת לִזְי מִשְׁפַּחַת הַלְבִּנִי מִשְׁפַּחַת הַחֲבִרְנִי מִשְׁפַּחַת הַמַּחְלִי מִשְׁפַּחַת הַמּוֹשִׁי מִשְׁפַּחַת הַקֶּרְחִי וְקֶהֱת הוֹלֵד אֶת־עַמְרָם: אִלִּין וְזַעֲיִת לִזְי וְזַעֲיִת לְבִנֵי וְזַעֲיִת חֲבִרְוֹן וְזַעֲיִת מַחְלִי וְזַעֲיִת מּוֹשִׁי וְזַעֲיִת קֶרַח וְקֶהֱת אֹלִיד יֵת עַמְרָם: נח וְשֵׁם | אֵשֶׁת עַמְרָם יוֹכְבֵּד בַּת־לִזְי אֲשֶׁר יָלְדָה אֹתָהּ לִזְי בְּמִצְרַיִם וַתֵּלֶד לְעַמְרָם אֶת־אֶהֱרֹן וְאַת־מֹשֶׁה וְאֵת מִרְיָם אֶחָתָם: וְשֵׁם | אֵשֶׁת עַמְרָם יוֹכְבֵּד בַּת־לִזְי אֲשֶׁר יָלְדָה אֹתָהּ לִזְי בְּמִצְרַיִם וַתֵּלֶד לְעַמְרָם אֶת־אֶהֱרֹן וְאַת־מֹשֶׁה וְאֵת מִרְיָם אֶחָתָם: וְשֵׁם אֶת־עַמְרָם יוֹכְבֵּד בַּת לִזְי דִּילְדַת יֵתָּה לִזְי בְּמִצְרַיִם וַיִּלְדַת לְעַמְרָם יֵת אֶהֱרֹן וְיֵת מֹשֶׁה וְיֵת מִרְיָם אֶחָתָהוֹן: ס וַיֵּלֶד לְאֶהֱרֹן אֶת־נָדָב וְאֶת־אֲבִיהוּא אֶת־אֶלְעָזָר וְאֶת־אִיתָמָר: וַיֵּלֶד לְאֶהֱרֹן אֶת־נָדָב וְאֶת־אֲבִיהוּא אֶת־אֶלְעָזָר וְאֶת־אִיתָמָר: וְאֶת־לִידֵי לְאֶהֱרֹן יֵת נָדָב וְיֵת אֲבִיהוּא יֵת אֶלְעָזָר וְיֵת אִיתָמָר: סא וַיָּמָת נָדָב וְאֲבִיהוּא בְּהַקְרִיבָם אֲשִׁירָה לִפְנֵי יְהוָה: וַיָּמָת נָדָב וְאֲבִיהוּא בְּהַקְרִיבָם אֲשִׁירָה לִפְנֵי יְהוָה: וַיָּמָת נָדָב וְאֲבִיהוּא בְּקִרְבָּהוֹן אֲשֶׁמָּא נִזְכָּרָמָּא קִדָּם יי: סב וַיְהִיו פְּקוּדֵיהֶם שְׁלֹשָׁה וְעֶשְׂרִים אֶלֶף בְּלִזְכֹּר מִבְּנֵי־חֹדֶשׁ וּמַעֲלָה כִּי | לֹא הִתְפַּקְדּוּ בַּתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כִּי לֹא־נִתְּן לָהֶם נִחְלָה בַּתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיְהִיו פְּקוּדֵיהֶם שְׁלֹשָׁה וְעֶשְׂרִים אֶלֶף בְּלִזְכֹּר מִבְּנֵי־חֹדֶשׁ וּמַעֲלָה כִּי | לֹא הִתְפַּקְדּוּ בַּתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כִּי לֹא־נִתְּן לָהֶם נִחְלָה בַּתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כִּי לֹא־נִתְּן לָהֶם נִחְלָה בַּתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וַהּוּ מִנְיַיָּהוֹן עֲשָׂרִין וַתִּלְתָּא אֶלְפִין כֹּל דְּכֹנָרָא מִבֶּר יִרְחָא וְלַעֲלָא אֲרִי לֹא אֲתַמְנִיו בִּגּוֹ כְּנִי יִשְׂרָאֵל אֲרִי לֹא אֲתִיחִיבָת

להון אחסנא בגו בני ישראל: סג אלה פקודי משה ואֱלֶעזֶר הכהן אשר פקדו את־בני ישראל בעֲרֹכֶת מוֹאֵב עַל יַרְדֵּן יְרֵחוֹ: אלה פקודי משה ואֱלֶעזֶר הכהן אשר פקדו את־בני ישראל בעֲרֹכֶת מוֹאֵב עַל יַרְדֵּן יְרֵחוֹ: אלֵּין מִנְיַי מֹשֶׁה וְאֶלְעָזֶר כְּהֵנָּה דִּי מִנּוּ יֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִישְׁרֵיא דְּמוֹאֵב עַל יַרְדֵּנָא דִּירְחוֹ: סד וּבְאֵלֶּה לֹא־הָיָה אִישׁ מִפְּקוּדֵי מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן אֲשֶׁר פָּקְדוּ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בַּמִּדְבָּר סִינִי: וּבְאֵלֶּה לֹא־הָיָה אִישׁ מִפְּקוּדֵי מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן אֲשֶׁר פָּקְדוּ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בַּמִּדְבָּר סִינִי: וּבְאֵלֵּין לֹא הָיָה גִבּוֹר מִמִּנְיַי מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן כְּהֵנָּה דִּי מִנּוּ יֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בַּמִּדְבָּרָא דְּסִינִי: סה כִּי־אָמַר יְהוָה לָהֶם מוֹת יָמָתוּ בַּמִּדְבָּר וְלֹא־נוֹתַר מִהֶם אִישׁ בִּי אִם־כָּלֵב בִּן־יִפְנֶה וַיְהוֹשֻׁעַ בִּן־נּוּן: כז כִּי־אָמַר יְהוָה לָהֶם מוֹת יָמָתוּ בַּמִּדְבָּר וְלֹא־נוֹתַר מִהֶם אִישׁ בִּי אִם־כָּלֵב בִּן־יִפְנֶה וַיְהוֹשֻׁעַ בִּן־נּוּן: ארי אָמַר יֵי לְהוֹן מִמֵּת יְמוּתוֹן בַּמִּדְבָּרָא וְלֹא אֶשְׁתָּאֵר מִנְהוֹן אָנֹשׁ אֶלְהֵן כָּלֵב בַּר יִפְנֶה וַיְהוֹשֻׁעַ בַּר נּוּן: ס וּתְקַרְבֵּנָה בְּנוֹת צִלְפָּחֵד בִּן־חֹפֶר בִּן־גִּלְעָד בִּן־מְכִיר בִּן־מְנַשֶּׁה לְמִשְׁפַּחַת מְנַשֶּׁה בִּן־יוֹסֵף וְאַלֶּה שְׂמוֹת בְּנֵיתָיו מַחֲלֵה נָעֳה וְחַגְלָה וּמַלְכָּה וְתַרְצָה: וּתְקַרְבֵּנָה בְּנוֹת צִלְפָּחֵד בִּן־חֹפֶר בִּן־גִּלְעָד בִּן־מְכִיר בִּן־מְנַשֶּׁה לְמִשְׁפַּחַת מְנַשֶּׁה בִּן־יוֹסֵף וְאַלֶּה שְׂמוֹת בְּנֵיתָיו מַחֲלֵה נָעֳה וְחַגְלָה וּמַלְכָּה וְתַרְצָה: וְקָרִיבָה בְּנוֹת צִלְפָּחֵד בַּר חֹפֶר בַּר גִּלְעָד בַּר מְכִיר בַּר מְנַשֶּׁה לְזַרְעֵית מְנַשֶּׁה בַּר יוֹסֵף וְאַלֵּין שְׂמֵהָ בְּתוּלָה מַחֲלָה נָעֳה וְחַגְלָה וּמַלְכָּה וְתַרְצָה: ד וּתַעֲמֻדְנָה לִפְנֵי מֹשֶׁה וּלְפָנֵי אֱלֹעָזֶר הַכֹּהֵן וּלְפָנֵי הַנְּשִׂאִים וְכָל־הַעֲדָה פָּתַח אֹהֶל־מוֹעֵד לֵאמֹר: וּתַעֲמֻדְנָה לִפְנֵי מֹשֶׁה וּלְפָנֵי אֱלֹעָזֶר הַכֹּהֵן וּלְפָנֵי הַנְּשִׂאִים וְכָל־הַעֲדָה פָּתַח אֹהֶל־מוֹעֵד לֵאמֹר: וְקָמָא קֳדָם מֹשֶׁה וְקֳדָם אֱלֹעָזֶר כְּהֵנָּה וְקֳדָם רַבְרֵיָא וְכָל כְּנֻשְׁתָּא בְּתַרַע מִשְׁפָּן זְמָנָא לְמִימְרֵי: ג אֲבִינוּ מֵת בַּמִּדְבָּר וְהוּא לֹא־הָיָה בְּתוֹךְ הָעֵדָה הַנּוֹעֲדִים עַל־יְהוָה בְּעֶדְת־קֶרֶח כִּי־בִחְטָאוֹ מֵת וּבָנִים לֹא־הָיוּ לוֹ: אֲבִינוּ מֵת בַּמִּדְבָּר וְהוּא לֹא־הָיָה בְּתוֹךְ הָעֵדָה הַנּוֹעֲדִים עַל־יְהוָה בְּעֶדְת־קֶרֶח כִּי־בִחְטָאוֹ מֵת וּבָנִים לֹא־הָיוּ לוֹ: אָבוּנָא מֵת בַּמִּדְבָּרָא וְהוּא לֹא הָיָה בְּנוֹ כְּנֻשְׁתָּא דְּאִדְמֻנוּ עַל יֵי כְּנֻשְׁתָּא דְּקֶרֶח אָרִי כַּחֲבֵה מֵת וּבָנִין לֹא הָיוּ לָהּ:

ד לָמָּה יִגְרַע שֵׁם־אֲבִינוּ מִתּוֹךְ מִשְׁפַּחְתּוֹ כִּי אֵין לוֹ בֶּן תְּנַחֲלֵנוּ אַחֲזָה בְּתוֹךְ אַחֵי אֲבִינוּ: לָמָּה יִגְרַע שֵׁם־אֲבִינוּ מִתּוֹךְ מִשְׁפַּחְתּוֹ כִּי אֵין לוֹ בֶּן תְּנַחֲלֵנוּ אַחֲזָה בְּתוֹךְ אַחֵי אֲבִינוּ: לָמָּה יִתְמַנַּע שְׁמָא דְּאָבוּנָא מִגּוֹ נְרַעֲיָתָה אָרִי לִית לָהּ בַּר הֵב כְּלָנָא אַחְסֵנָא בְּגוֹ אַחֵי אָבוּנָא: ה וְקָרִיב מֹשֶׁה אֶת־מִשְׁפָּטָן לִפְנֵי יְהוָה: וְקָרִיב מֹשֶׁה אֶת־מִשְׁפָּטָן לִפְנֵי יְהוָה: פ וְקָרִיב מֹשֶׁה יֵת דִּינָהּן קֳדָם יֵי:

רביעי וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וַיֹּאמֶר יֵי לְמֹשֶׁה לְמִימְרֵי: ז פֶּן בְּנוֹת צִלְפָּחֵד דְּבָרְתָּ נָתַן תַּתָּן לָהֶם אַחֲזָת נַחֲלָה בְּתוֹךְ אַחֵי אֲבִיהֶם וְהַעֲבַרְתָּ אֶת־נַחֲלַת אֲבִיהֶן לָהֶן: ח פֶּן בְּנוֹת צִלְפָּחֵד דְּבָרְתָּ נָתַן תַּתָּן לָהֶם אַחֲזָת נַחֲלָה בְּתוֹךְ אַחֵי אֲבִיהֶם וְהַעֲבַרְתָּ אֶת־נַחֲלַת אֲבִיהֶן לָהֶן: יָתוּ בְּנוֹת צִלְפָּחֵד קַמְלָלָן מִמֵּן תַּתָּן לְהוֹן אַחֲזִית אַחְסֵנָא בְּגוֹ אַחֵי אֲבִיהֶן וּתַעֲבַר יֵת אַחְסֵנָת אֲבִיהֶן לָהֶן: ה וְאַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תִּדְבַּר לֵאמֹר אִישׁ כִּי־יָמוּת וּבֶן אֵין לוֹ וְהַעֲבַרְתֶּם אֶת־נַחֲלָתוֹ לְבָתּוֹ: וְאַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תִּדְבַּר לֵאמֹר אִישׁ כִּי־יָמוּת וּבֶן אֵין לוֹ וְהַעֲבַרְתֶּם אֶת־נַחֲלָתוֹ לְבָתּוֹ: וְעַם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תַּמְלִל לְמִימְרֵי גִבּוֹר אָרִי יָמוּת וְכַר לִית לָהּ וּתַעֲבִירוּן יֵת אַחְסֵנָתָה לְכַרְתָּה: ט וְאִם־אֵין לוֹ בֵּת וְנִתְּתָם אֶת־נַחֲלָתוֹ לְאָחִיו: וְאִם־אֵין לוֹ בֵּת וְנִתְּתָם אֶת־נַחֲלָתוֹ לְאָחִיו: י וְאִם־אֵין לוֹ אַחִים וְנִתְּתָם אֶת־נַחֲלָתוֹ לְאָחֵי אָבִיו: וְאִם־אֵין לוֹ אַחִים וְנִתְּתָם אֶת־נַחֲלָתוֹ לְאָחֵי אָבִיו: יא וְאִם־אֵין אַחִים לְאָבִיו וְנִתְּתָם אֶת־נַחֲלָתוֹ לְשֹׂאֲרוֹ הַקָּרִב אֵלָיו מִמִּשְׁפַּחְתּוֹ וַיִּרְשׁ אֹתָהּ וְהָיְתָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְחֻקַּת מִשְׁפָּט כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: וְאִם־אֵין אַחִים לְאָבִיו וְנִתְּתָם אֶת־נַחֲלָתוֹ לְשֹׂאֲרוֹ הַקָּרִב אֵלָיו מִמִּשְׁפַּחְתּוֹ וַיִּרְשׁ אֹתָהּ וְהָיְתָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְחֻקַּת מִשְׁפָּט כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: יב וְאִם־אֵין אַחֲזִיָּה וְנִתְּתָם לְקָרִיבָה דְּקָרִיב לָהּ מִזַּרְעֵיָתָה וְיָרֵת יָתָהּ וְיָתָהּ לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְגִזְרֵת דִּין כַּמָּא דִּי פָקִיד יֵי יֵת מֹשֶׁה: פ יב וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה עַלֶּה אֶל־הָר הַעֲבָרִים הַזֶּה וּרְאֵה אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה עַלֶּה אֶל־הָר הַעֲבָרִים הַזֶּה וּרְאֵה אֶת־הָאָרֶץ

אֲשֶׁר נָתַתִּי לְבָנִי יִשְׂרָאֵל: וְאָמַר יְיָ לְמֹשֶׁה סֵק לְטוֹרָא דְעִבְרָאֵי הַדִּין וְחֻזִּי יֵת אַרְעָא דִּי יְהֻבִּית לְבָנִי יִשְׂרָאֵל: י וְרֵאִיתָהּ אֹתָהּ וְנִאֲסַפְתָּ אֶלְעֻמִּיד גַּם־אֶתָּהּ כַּאֲשֶׁר נִאֲסַף אַהֲרֹן אַחִיד: וְרֵאִיתָהּ אֹתָהּ וְנִאֲסַפְתָּ אֶלְעֻמִּיד גַּם־אֶתָּה כַּאֲשֶׁר נִאֲסַף אַהֲרֹן אַחִיד: וְחֻזִּי יֵתָּה וְתַתְּכַנֵּשׁ לְעֻמִּיד אַף אֶת כָּמָא דִּי אֶתְכַנִּישׁ אַהֲרֹן אַחִיד: י ד כַּאֲשֶׁר מְרִיתָם פִּי בְמִדְבָּר־צֵן בְּמִרְיַבַּת הָעֵדָה לְהַקְדִּישֵׁנִי בְּמִים לַעֲיֻנִּיהֶם הֵם מִי־מִרְיַבַּת קָדֶשׁ מִדְבָּר־צֵן: כַּאֲשֶׁר מְרִיתָם פִּי בְמִדְבָּר־צֵן בְּמִרְיַבַּת הָעֵדָה לְהַקְדִּישֵׁנִי בְּמִים לַעֲיֻנִּיהֶם הֵם מִי־מִרְיַבַּת קָדֶשׁ מִדְבָּר־צֵן: כָּמָא דִּי סְרִיבְתוֹן עַל מִימְרֵי בְּמִדְבָּרָא דְצֵן בְּמַצּוֹת כְּנֻשְׁתָּא לְקַדְּשׁוֹתִי כְּמִזָּא לַעֲיֻנְהוֹן אֲנֹהּ מִי מַצּוֹת רָקִם מִדְבָּרָא דְצֵן: ס טו וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה לֵאמֹר: וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה לֵאמֹר: וּמִלִּיל מֹשֶׁה עִם יְיָ לְמִימַר: טו יִפְקֹד יְהוָה אֱלֹהֵי הָרוּחוֹת לְכָל־בָּשָׂר אִישׁ עַל־הָעֵדָה: יִפְקֹד יְהוָה אֱלֹהֵי הָרוּחוֹת לְכָל־בָּשָׂר אִישׁ עַל־הָעֵדָה: ימִנִי יְיָ אֵלֶּה רֹחֲמִי לְכָל בְּסָרָא גָבֵר עַל כְּנֻשְׁתָּא: ז אֲשֶׁר־יֵצֵא לְפָנֶיהֶם וְאֲשֶׁר יָבֹא לְפָנֶיהֶם וְאֲשֶׁר יוֹצִיאֵם וְאֲשֶׁר יָבִיאֵם וְלֹא תִהְיֶה עֵדָת יְהוָה כְּצֵאֵן אֲשֶׁר אֵין־לָהֶם רַעְיָה: אֲשֶׁר־יֵצֵא לְפָנֶיהֶם וְאֲשֶׁר יָבֹא לְפָנֶיהֶם וְאֲשֶׁר יוֹצִיאֵם וְאֲשֶׁר יָבִיאֵם וְלֹא תִהְיֶה עֵדָת יְהוָה כְּצֵאֵן אֲשֶׁר אֵין־לָהֶם רַעְיָה: דִּי יְפוּק גְּדַמְיָהוֹן וְדִי יַעֲוֹל גְּדַמְיָהוֹן וְדִי יַפְקִינֵן וְדִי יַעֲלֻנֵן וְלֹא תִהְיֶה כְּנֻשְׁתָּא וְיִי כְּעֵנָא דִּי לִית לָהֶן רַעִי: יח וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה קַח־לְךָ אֶת־יְהוֹשֻׁעַ בֶּן־נֹון אִישׁ אֲשֶׁר־רוּחַ בּוֹ וּסְמַכְתָּ אֶת־יָדְךָ עָלָיו: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה קַח־לְךָ אֶת־יְהוֹשֻׁעַ בֶּן־נֹון אִישׁ אֲשֶׁר־רוּחַ בּוֹ וּסְמַכְתָּ אֶת־יָדְךָ עָלָיו: וְאָמַר יְיָ לְמֹשֶׁה דַּבֵּר לָךְ יֵת יְהוֹשֻׁעַ בֶּר נֹון גָּבֵר דִּי רוּחַ נְבוּאָה בֵּה וְחֻסְמוֹךְ יֵת יָדְךָ עָלָיו: יט וְהַעֲמַדְתָּ אֹתוֹ לְפָנִי אֲלַעְזֹר הַכֹּהֵן וּלְפָנִי כְּלִי־הָעֵדָה וְצוּיָתָהּ אֹתוֹ לַעֲיֻנִּיהֶם: וְהַעֲמַדְתָּ אֹתוֹ לְפָנִי אֲלַעְזֹר הַכֹּהֵן וּלְפָנִי כְּלִי־הָעֵדָה וְצוּיָתָהּ אֹתוֹ לַעֲיֻנִּיהֶם: וְתִקִּים יֵתָּה לְקַדֵּם אֲלַעְזֹר כְּהֵנָּה וּלְקַדֵּם כָּל כְּנֻשְׁתָּא וְתַפְקֵד יֵתָּה לַעֲיֻנְהוֹן: כ וְנִתְּתָה מִהוֹרֶךְ עָלָיו לְמַעַן יִשְׁמְעוּ כְּלִי־עֵדָת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וְנִתְּתָה מִהוֹרֶךְ עָלָיו לְמַעַן יִשְׁמְעוּ כְּלִי־עֵדָת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וְחֻזִּי מִזְיוֹךְ עָלָיו בְּדִיל דִּי יִקְבְּלוֹן מִנָּה כָּל כְּנֻשְׁתָּא דְבָנֵי יִשְׂרָאֵל: כא וּלְפָנִי אֲלַעְזֹר הַכֹּהֵן יַעֲמֹד

וְשֹׁאֵל לוֹ בְּמִשְׁפַּט הָאוּרִים לְפָנֵי יְהוָה עַל־פִּיו יֵצֵאוּ וְעַל־פִּיו יָבֹאוּ הוּא וְכָל־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֹתוֹ וְכָל־הָעֵדָה: וּלְפָנֵי אֲלַעְזֹר הַכֹּהֵן יַעֲמֹד וְשֹׁאֵל לוֹ בְּמִשְׁפַּט הָאוּרִים לְפָנֵי יְהוָה עַל־פִּיו יֵצֵאוּ וְעַל־פִּיו יָבֹאוּ הוּא וְכָל־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֹתוֹ וְכָל־הָעֵדָה: וּלְקַדֵּם אֲלַעְזֹר כְּהֵנָּה יָקִים וְיִשְׁאֵל לָהּ בְּדִין אֹרִיָּא קָדֵם יְיָ עַל מִימְרָהּ יְהוֹן נִפְקִין וְעַל מִימְרָהּ יְהוֹן עָלִין הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עִמָּה וְכָל כְּנֻשְׁתָּא: כב וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֹתוֹ וַיִּקַּח אֶת־יְהוֹשֻׁעַ וַיַּעֲמֵדְהוּ לְפָנֵי אֲלַעְזֹר הַכֹּהֵן וּלְפָנֵי כְּלִי־הָעֵדָה: וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֹתוֹ וַיִּקַּח אֶת־יְהוֹשֻׁעַ וַיַּעֲמֵדְהוּ לְפָנֵי אֲלַעְזֹר הַכֹּהֵן וּלְפָנֵי כְּלִי־הָעֵדָה: וַעֲבַד מֹשֶׁה כָּמָא דִּי פְקִיד יְיָ יֵתָּה וַיְדַבֵּר יֵת יְהוֹשֻׁעַ וְאַקְיָמָה קָדֵם אֲלַעְזֹר כְּהֵנָּה וְקַדֵּם כָּל כְּנֻשְׁתָּא: כג וַיִּסְמַךְ אֶת־יָדָיו עָלָיו וַיִּצְוֵהוּ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה בִּיד־מֹשֶׁה: וַיִּסְמַךְ אֶת־יָדָיו עָלָיו וַיִּצְוֵהוּ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה בִּיד־מֹשֶׁה: וַיִּסְמַךְ יֵת יְהוֹשֻׁעַ עָלָיו וַיַּקְדֵּה כָּמָא דִּי מִלִּיל יְיָ בִּידָא דְמֹשֶׁה: פ

חֲמִישׁ א וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וּמִלִּיל יְיָ עִם מֹשֶׁה לְמִימַר: ב צוֹ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֶמַּרְתָּ אֲלֵהֶם אֶת־קֶרְבְּנִי לְחֹמֵי לֹאֲשִׁי רִיחַ נִיחֹחִי תִשְׁמְרוּ לְהַקְרִיב לִי בְּמוֹעֲדוֹ: צוֹ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֶמַּרְתָּ אֲלֵהֶם אֶת־קֶרְבְּנִי לְחֹמֵי לֹאֲשִׁי רִיחַ נִיחֹחִי תִשְׁמְרוּ לְהַקְרִיב לִי בְּמוֹעֲדוֹ: פֶּקֶד יֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְתִימַר לְהוֹן יֵת קֶרְבְּנִי לְחֵם סִדּוֹר לְקֶרְבְּנִי לֹאֲתַקְבְּלָא בְּרִעְנָא תִשְׁרוֹן לְקֶרְבָּא קְדָמִי בְּזֻמָּה: ג וְאֶמַּרְתָּ לָהֶם זֶה הָאִשָּׁה אֲשֶׁר תִּקְרִיבוּ לַיהוָה כְּבָשִׂים בְּנִי־שָׁנָה תְּמִימִם שְׁנִים לְיוֹם עֹלָה תְּמִיד: וְאֶמַּרְתָּ לָהֶם זֶה הָאִשָּׁה אֲשֶׁר תִּקְרִיבוּ לַיהוָה כְּבָשִׂים בְּנִי־שָׁנָה תְּמִימִם שְׁנִים לְיוֹם עֹלָה תְּמִיד: וְתִימַר לְהוֹן דִּין קֶרְבָּנָא דִּי תִקְרְבוּן קָדֵם יְיָ אֶמְרִין בְּנֵי שָׂנָא שְׁלָמִין תְּרִין לְיוֹמָא עֲלֵמָא תִדְרָא: ד אֶת־הַכֶּבֶשׂ אֶחָד תַּעֲשֶׂה בְּבֹקֶר וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֶרְפִּים: אֶת־הַכֶּבֶשׂ אֶחָד תַּעֲשֶׂה בְּבֹקֶר וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֶרְפִּים: יֵת אֶמְרָא חַד תַּעֲבֹד בְּצִפְרָא וְיֵת אֶמְרָא תִנְגָּא תַעֲבֹד בֵּין שְׁמִשָּׂא: ה וְעִשְׂרִית הָאִיפָה סֵלֹת לְמִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן כֹּתִית רִבְעִית הֵהָיוּ: וְעִשְׂרִית הָאִיפָה סֵלֹת לְמִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן כֹּתִית רִבְעִית הֵהָיוּ: וְחַד מִן עֲשָׂרָא בְּתֵלַת סָאִין סוּלְתָא לְמִנְחָתָא

מנחה בלילה בשמן לפניך ריח יחם אשה ליהוה: ועשונא עשונא סלתא מנחתא דפילא במשח לאמרא חד עלתא לאתקבלא ברעא קרבנא קדם יי: ונספיהם חצי החין יהיה לפר ושלשית החין לאיל ורביעת החין לפכש יי: זאת עלת חרש בחרשו לחרשי השנה: ונספיהם חצי החין יהיה לפר ושלשית החין לאיל ורביעת החין לפכש יי: זאת עלת חרש בחרשו לחרשי השנה: ונספיהו פלגות הינא יהי לתורא ותלות הינא לדכרא ורבעות הינא לאמרא חמרא דא עלת ריש ירחא באמתדתותה בן לכל ריש ירחי שמת: וישעיר עזים אחד לחמאת ליהוה על-עלת התמיד יעשה ונסכו: וישעיר עזים אחד לחמאת ליהוה על-עלת התמיד יעשה ונסכו: ויפיר בר עזי חד לחמאתא קדם יי: על עלתא תדירא יתעבד ונספה: ס

שישי יי: ובחרש הראשון בארבעה עשר יום לחרש פסח ליהוה: ובחרש הראשון בארבעה עשר יום לחרש פסח ליהוה: ויכרמא קדמא בארבעת עשר יומא ליכרא פסחא קדם יי: ויבכמשה עשר יום לחרש הזה חג שבועת ימים מצות יאכל: ובכמשה עשר יום לחרש הזה חג שבועת ימים מצות יאכל: ובכמשת עשר יומא ליכרא תדין חגא שבועא יומין פטיר יתאכל: יי: ביום הראשון מקרא קדש כל-מלאכת עבד לא תעשו: ביום הראשון מקרא קדש כל-מלאכת עבד לא תעשו: ביומא קדמא מערע קדיש כל עבדת פלחן לא תעבדו: יי: והקרבתם אשה עלה ליהוה פרים בגיבקר שנים ואיל אחד ושבעה כבשים בגי שנה תמימים יהיו לכם: והקרבתם אשה עלה ליהוה פרים בגיבקר שנים ואיל אחד ושבעה כבשים בגי שנה תמימים יהיו לכם: והקרבין קרבנא עלתא קדם יי: תורין בגי תורי תרין ודכר חד ושבעא אמרין בגי שנה שלמין יהון לכוז: כוונתם סלת בלילה בשמן שלשה עשרנים לפר ושני עשרנים לאיל תעשו: ומנחתם סלת בלילה בשמן שלשה עשרנים לפר ושני עשרנים לאיל תעשו: ומנחתהון סלתא דפילא במשח תלתא עשונין ותורין עשונין לדכרא מעבדו: כא עשורן עשורן תעשה לפכש האחד לשבעת

דפילא במשח כתישא רבעות הינא: ועלת תמיד העשירי בחר סיני לריח יחם אשה ליהוה: עלת תמיד העשירי בחר סיני לריח יחם אשה ליהוה: עלתא תדירא דאתעבדא בטורא דסיני לאתקבלא ברעא קרבנא קדם יי: ונסכו רביעת החין לפכש האחד בקדש הפך גסך שכר ליהוה: ונסכו רביעת החין לפכש האחד בקדש הפך גסך שכר ליהוה: ונספה רבעות הינא לאמרא חד בקדשא יתנסף נסוף דחמר עתיק קדם יי: ואת הפכש השני תעשה בין הערבים כמנחת הבקר ונסכו תעשה אשה ריח יחם ליהוה: ונת אמרא תנינא מעבד בין שמיא כמנחת צפרא וינספה מעבד קרבן דמתקבל ברעא קדם יי: פ ט וביום השבת שני-כבשים בגי-שנה תמימים ושני עשרנים סלת מנחה בלילה בשמן ונסכו: וביום השבת שני-כבשים בגי-שנה תמימים ושני עשרנים סלת מנחה בלילה בשמן ונסכו: וביומא דשבתא תרין אמרין בגי שנה שלמין ותורין עשונין סולתא דמנחתא דפילא במשח ונספה: י עלת שבת בשבתו על-עלת התמיד ונספה: עלת שבת בשבתו על-עלת התמיד ונספה: עלת שבתא דתתעבד בשבתא על עלתא תדירא ונספה: פ יא ובראשי חדישיכם תקריבו עלה ליהוה פרים בגיבקר שנים ואיל אחד כבשים בגי-שנה שבעה תמימים: ובראשי חדישיכם תקריבו עלה ליהוה פרים בגיבקר שנים ואיל אחד כבשים בגי-שנה שבעה תמימים: ובירשי ירחיכון תקרבין עלתא קדם יי: תורין בגי תורי תרין ודכר חד אמרין בגי שנה שבועא שלמין: יב ושלשה עשרנים סלת מנחה בלילה בשמן לפר האחד ושני עשרנים סלת מנחה בלילה בשמן לאיל האחד: ושלשה עשרנים סלת מנחה בלילה בשמן לפר האחד ושני עשרנים סלת מנחתא דפילא במשח לתורא חד ותורין עשונין סולתא מנחתא דפילא במשח לדכרא חד: יג ועשורן עשורן סלת מנחה בלילה בשמן לפכש האחד עלה ריח יחם אשה ליהוה: ועשורן עשורן סלת

הַכִּבְשִׁים: עֶשְׂרֹן עֶשְׂרֹן תַּעֲשֶׂה לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד לְשִׁבְעַת הַכִּבְשִׁים: עֶשְׂרֹנָא עֶשְׂרֹנָא תַּעֲבֹד לְאַמְרָא חַד כֵּן לְשִׁבְעָא אֲמַרִין: כּב וְשִׁעִיר הַטָּאֵת אֶחָד לַכֶּבֶשׂ עֲלֵיכֶם: וְשִׁעִיר הַטָּאֵת אֶחָד לַכֶּבֶשׂ עֲלֵיכֶם: וְצִפִּירָא דְחִטָּאֵת חַד לַכֶּפֶרָא עֲלֵיכֶן: כּג מִלְבָּד עֵלֶת הַבֶּקֶר אֲשֶׁר לְעֵלֶת הַתְּמִיד תַּעֲשֶׂוּ אֶת־אֵלֶּה: מִלְבָּד עֵלֶת הַבֶּקֶר אֲשֶׁר לְעֵלֶת הַתְּמִיד תַּעֲשֶׂוּ אֶת־אֵלֶּה: בֶּר מַעֲלַת צִפְרָא דְהִיא עֵלֶת תְּדִירָא תַּעֲבֹדִין יָת אֵלִין: כֶּר פֶּאֱלֶה תַּעֲשֶׂוּ לְיוֹם שִׁבְעַת יָמִים לַחֵם אִשָּׁה רִיח־נִיחֹחַ לִיהוָה עֲלֵעֹלֶת הַתְּמִיד יַעֲשֶׂה וְנִסְכּוֹ: פֶּאֱלֶה תַּעֲשֶׂוּ לְיוֹם שִׁבְעַת יָמִים לַחֵם אִשָּׁה רִיח־נִיחֹחַ לִיהוָה עֲלֵעֹלֶת הַתְּמִיד יַעֲשֶׂה וְנִסְכּוֹ: פֶּאֱלִין תַּעֲבֹדִין לְיוֹמָא שִׁבְעָא יוֹמִין לַחֵם קֶרֶבן דְּמִתְקַבֵּל בְּרַעְנָא קָדָם יִי עַל עֲלֵתָא תְּדִירָא יִתְעַבֵּד וְנִסְכָּה: כֶּה וּבִיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם פְּלִמְלֵאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשֶׂוּ: וּבִיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם פְּלִמְלֵאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשֶׂוּ: ס וּבִיּוֹמָא שְׁבִיעָאָה מַעֲרַע קֹדִישׁ יְהִי לָכֹן כָּל עֲבִידַת פִּלְחֵן לֹא תַעֲבֹדִין יוֹם יִבְכָּא יְהִי לָכֹן: כֶּז וְעִשְׂיָתֶם עֹלָה לְרִיחַ נִיחֹחַ לִיהוָה פֶּר בֶּן־בֶּקֶר אֶחָד אֵיל אֶחָד כִּבְשִׁים בְּנִי־שָׁנָה שִׁבְעָה תְּמִימִם: וְעִשְׂיָתֶם עֹלָה לְרִיחַ נִיחֹחַ לִיהוָה פֶּר בֶּן־בֶּקֶר אֶחָד אֵיל אֶחָד כִּבְשִׁים בְּנִי־שָׁנָה שִׁבְעָה תְּמִימִם: וְתַעֲבֹדִין עֲלֵתָא לְאַתְקַבְּלָא בְּרַעְנָא קָדָם יִי תוֹר בֶּר תוֹרֵי חַד דְּכֶר חַד אֲמַרִין בְּנִי שָׁנָא שִׁבְעָא שְׁלָמִין: ג וּמִנְחָתָם סֵלַת בְּלוּלָה בִּשְׁמֵן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרִינִים לִפְרָ שְׁנֵי עֶשְׂרִינִים לְאֵיל: וּמִנְחָתָם סֵלַת בְּלוּלָה בִּשְׁמֵן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרִינִים לִפְרָ שְׁנֵי עֶשְׂרִינִים לְאֵיל: וּמִנְחָתָהֶן סֵלַתָּא דְּפִילָא בְּמִשַׁח תִּלְתָּא עֶשְׂרֹנִין לְחוּרָא תְּרִין עֶשְׂרֹנִין לְדִכְרָא: ד וְעֶשְׂרֹן אֶחָד לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד לְשִׁבְעַת הַכִּבְשִׁים: וְעֶשְׂרֹן אֶחָד לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד לְשִׁבְעַת הַכִּבְשִׁים: וְעֶשְׂרֹנָא חַד לְאַמְרָא חַד לְשִׁבְעָא אֲמַרִין: ה וְשִׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לַכֶּבֶשׂ עֲלֵיכֶם: וְצִפִּירָא בֶר עִזִּי חַד לְחִטָּאֵת לַכֶּפֶרָא עֲלֵיכֶן: ו מִלְבָּד עֵלֶת הַחֹדֶשׁ וּמִנְחָתָהּ וְעֵלֶת הַתְּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְפִּיהֶם בְּמִשְׁפָּטֶם לְרִיחַ נִיחֹחַ אִשָּׁה לִיהוָה: מִלְבָּד עֵלֶת הַחֹדֶשׁ וּמִנְחָתָהּ וְעֵלֶת הַתְּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְפִּיהֶם בְּמִשְׁפָּטֶם לְרִיחַ נִיחֹחַ אִשָּׁה לִיהוָה: בֶּר מַעֲלַת יִרְחָא וּמִנְחָתָהּ וְעֵלֶת תְּדִירָא וּמִנְחָתָהּ וְנִסְפִּיהֶן בְּדִחְזִי לְהוֹן לְאַתְקַבְּלָא בְּרַעְנָא קֶרֶבָא קָדָם יִי: ס ז וּבְעֶשְׂוֹרָ לְחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הִזָּה מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם וְעִנְיָתֶם אֶת־נִפְשֵׁיכֶם פְּלִמְלֵאכָה לֹא תַעֲשֶׂוּ: וּבְעֶשְׂוֹרָ לְחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הִזָּה מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם וְעִנְיָתֶם אֶת־נִפְשֵׁיכֶם פְּלִמְלֵאכָה לֹא תַעֲשֶׂוּ: וּבְעֶשְׂוֹרָ לְיִרְחָא

הַכִּבְשִׁים: עֶשְׂרֹן עֶשְׂרֹן תַּעֲשֶׂה לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד לְשִׁבְעַת הַכִּבְשִׁים: עֶשְׂרֹנָא עֶשְׂרֹנָא תַּעֲבֹד לְאַמְרָא חַד כֵּן לְשִׁבְעָא אֲמַרִין: כּב וְשִׁעִיר הַטָּאֵת אֶחָד לַכֶּבֶשׂ עֲלֵיכֶם: וְשִׁעִיר הַטָּאֵת אֶחָד לַכֶּבֶשׂ עֲלֵיכֶם: וְצִפִּירָא דְחִטָּאֵת חַד לַכֶּפֶרָא עֲלֵיכֶן: כֶּג מִלְבָּד עֵלֶת הַבֶּקֶר אֲשֶׁר לְעֵלֶת הַתְּמִיד תַּעֲשֶׂוּ אֶת־אֵלֶּה: מִלְבָּד עֵלֶת הַבֶּקֶר אֲשֶׁר לְעֵלֶת הַתְּמִיד תַּעֲשֶׂוּ אֶת־אֵלֶּה: בֶּר מַעֲלַת צִפְרָא דְהִיא עֵלֶת תְּדִירָא תַּעֲבֹדִין יָת אֵלִין: כֶּר פֶּאֱלֶה תַּעֲשֶׂוּ לְיוֹם שִׁבְעַת יָמִים לַחֵם אִשָּׁה רִיח־נִיחֹחַ לִיהוָה עֲלֵעֹלֶת הַתְּמִיד יַעֲשֶׂה וְנִסְכּוֹ: פֶּאֱלֶה תַּעֲשֶׂוּ לְיוֹם שִׁבְעַת יָמִים לַחֵם אִשָּׁה רִיח־נִיחֹחַ לִיהוָה עֲלֵעֹלֶת הַתְּמִיד יַעֲשֶׂה וְנִסְכּוֹ: פֶּאֱלִין תַּעֲבֹדִין לְיוֹמָא שִׁבְעָא יוֹמִין לַחֵם קֶרֶבן דְּמִתְקַבֵּל בְּרַעְנָא קָדָם יִי עַל עֲלֵתָא תְּדִירָא יִתְעַבֵּד וְנִסְכָּה: כֶּה וּבִיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם פְּלִמְלֵאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשֶׂוּ: וּבִיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם פְּלִמְלֵאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשֶׂוּ: ס וּבִיּוֹמָא שְׁבִיעָאָה מַעֲרַע קֹדִישׁ יְהִי לָכֹן כָּל עֲבִידַת פִּלְחֵן לֹא תַעֲבֹדִין יוֹם יִבְכָּא יְהִי לָכֹן: כֶּז וְעִשְׂיָתֶם עֹלָה לְרִיחַ נִיחֹחַ לִיהוָה פֶּר בֶּן־בֶּקֶר אֶחָד אֵיל אֶחָד כִּבְשִׁים בְּנִי־שָׁנָה שִׁבְעָה תְּמִימִם: וְעִשְׂיָתֶם עֹלָה לְרִיחַ נִיחֹחַ לִיהוָה פֶּר בֶּן־בֶּקֶר אֶחָד אֵיל אֶחָד כִּבְשִׁים בְּנִי־שָׁנָה שִׁבְעָה תְּמִימִם: וְתַעֲבֹדִין עֲלֵתָא לְאַתְקַבְּלָא בְּרַעְנָא קָדָם יִי תוֹר בֶּר תוֹרֵי חַד דְּכֶר חַד אֲמַרִין בְּנִי שָׁנָא שִׁבְעָא שְׁלָמִין: ג וּמִנְחָתָם סֵלַת בְּלוּלָה בִּשְׁמֵן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרִינִים לִפְרָ שְׁנֵי עֶשְׂרִינִים לְאֵיל: וּמִנְחָתָם סֵלַת בְּלוּלָה בִּשְׁמֵן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרִינִים לִפְרָ שְׁנֵי עֶשְׂרִינִים לְאֵיל: וּמִנְחָתָהֶן סֵלַתָּא דְּפִילָא בְּמִשַׁח תִּלְתָּא עֶשְׂרֹנִין לְחוּרָא תְּרִין עֶשְׂרֹנִין לְדִכְרָא: ד וְעֶשְׂרֹן אֶחָד לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד לְשִׁבְעַת הַכִּבְשִׁים: וְעֶשְׂרֹן אֶחָד לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד לְשִׁבְעַת הַכִּבְשִׁים: וְעֶשְׂרֹנָא חַד לְאַמְרָא חַד לְשִׁבְעָא אֲמַרִין: ה וְשִׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לַכֶּבֶשׂ עֲלֵיכֶם: וְצִפִּירָא בֶר עִזִּי חַד לְחִטָּאֵת לַכֶּפֶרָא עֲלֵיכֶן: ו מִלְבָּד עֵלֶת הַחֹדֶשׁ וּמִנְחָתָהּ וְעֵלֶת הַתְּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְפִּיהֶם בְּמִשְׁפָּטֶם לְרִיחַ נִיחֹחַ אִשָּׁה לִיהוָה: מִלְבָּד עֵלֶת הַחֹדֶשׁ וּמִנְחָתָהּ וְעֵלֶת הַתְּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְפִּיהֶם בְּמִשְׁפָּטֶם לְרִיחַ נִיחֹחַ אִשָּׁה לִיהוָה: בֶּר מַעֲלַת יִרְחָא וּמִנְחָתָהּ וְעֵלֶת תְּדִירָא וּמִנְחָתָהּ וְנִסְפִּיהֶן בְּדִחְזִי לְהוֹן לְאַתְקַבְּלָא בְּרַעְנָא קֶרֶבָא קָדָם יִי: ס ז וּבְעֶשְׂוֹרָ לְחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הִזָּה מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם וְעִנְיָתֶם אֶת־נִפְשֵׁיכֶם פְּלִמְלֵאכָה לֹא תַעֲשֶׂוּ: וּבְעֶשְׂוֹרָ לְחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הִזָּה מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם וְעִנְיָתֶם אֶת־נִפְשֵׁיכֶם פְּלִמְלֵאכָה לֹא תַעֲשֶׂוּ: וּבְעֶשְׂוֹרָ לְיִרְחָא

שביעצה הדין מערע קדיש יהי לכון ותענון ית
נפשתיכון כל עבדתא לא תעבדון: ה והקרבתם עלה
ליהוה ריח ניחח פר בן־בקר אחד איל אחד כבשים
בגיי־שנה שבעה תמימים יהיו לכם: והקרבתם עלה
ליהוה ריח ניחח פר בן־בקר אחד איל אחד כבשים
בגיי־שנה שבעה תמימים יהיו לכם: ותקרבון עלתא קדם
י: לאתקבלא ברענא תור בר תורי חד דכר חד אמרין
בגי שגא שבצא שלמין יהון לכון: ט ומנחתם סלת
בלולה בשמן שלשה עשרנים לפר שני עשרנים לאיל
האחד: ומנחתם סלת בלולה בשמן שלשה עשרנים לפר
שני עשרנים לאיל האחד: ומנחתהון סלתא דפילא
במשח תלתא עשרונים לתורא תרין עשרונים לדכרא חד:
ועשרון עשרון לכבש האחד לשבעת הכבשים:
עשרון עשרון לכבש האחד לשבעת הכבשים: עשרונא
עשרונא לאמרא חד לשבעא אמרין: יא ושעיר־עזים
אחד חטאת מלכד חטאת הכפרים ועלת התמיד
ומנחתה ונספיהם: שעיר־עזים אחד חטאת מלכד
חטאת הכפרים ועלת התמיד ומנחתה ונספיהם: צפיר
בר עזין חד חטאתא בר מחטאתא דכפוריא ועלת תדירא
ומנחתה ונספיהון: ס

שביעי יב ובחמשה עשר יום לחדש השביעי מקרא
קדש יהיה לכם כל־מלאכת עבדה לא תעשו וחגתם
חג ליהוה שבעת ימים: ובחמשה עשר יום לחדש
השביעי מקרא־קדש יהיה לכם כל־מלאכת עבדה לא
תעשו וחגתם חג ליהוה שבעת ימים: ובחמשת עשרא
יומא לירחא שביעצה מערע קדיש יהי לכון כל עבדת
פלחנא לא תעבדון ותחגון חגא קדם י: שבצא ימין:
י והקרבתם עלה אשה ריח ניחח ליהוה פרים
בגיי־בקר שלשה עשר אילים שנים כבשים בגיי־שנה
ארבעה עשר תמימים יהיו: והקרבתם עלה אשה ריח
ניחח ליהוה פרים בגיי־בקר שלשה עשר אילים שנים
כבשים בגיי־שנה ארבעה עשר תמימים יהיו: ותקרבון
עלתא קרבן דמתקבל ברענא קדם י: תורין בגי תורי תלת
עשר דכרין תרין אמרין בגי שגא ארבעא עשר שלמין
יהון: יד ומנחתם סלת בלולה בשמן שלשה עשרנים
לפר האחד לשלשה עשר פרים שני עשרנים לאיל

האחד לשני האילים: ומנחתם סלת בלולה בשמן
שלשה עשרנים לפר האחד לשלשה עשר פרים שני
עשרנים לאיל האחד לשני האילים: ומנחתהון סלתא
דפילא במשח תלתא עשרונים לתורא חד לתלתא עשר
תורין תרין עשרונים לדכרא חד לתרין דכרין: טו ועשרון
עשרון לכבש האחד לארבעה עשר כבשים: ועשרון
עשרון לכבש האחד לארבעה עשר כבשים: ועשרונא
עשרונא לאמרא חד לארבעת עשר אמרין: טז ושעיר־
עזים אחד חטאת מלכד עלת התמיד ומנחתה ונספיה:
ושעיר־עזים אחד חטאת מלכד עלת התמיד ומנחתה
ונספיה: וצפיר בר עזין חד חטאתא בר מצלת תדירא
מנחתה ונספיה: ס ז ובים השני פרים בגיי־בקר שנים
עשר אילים שנים כבשים בגיי־שנה ארבעה עשר
תמימים: ובים השני פרים בגיי־בקר שנים עשר אילים
שנים כבשים בגיי־שנה ארבעה עשר תמימים: וביומא
תנגנא תורין בגי תורי תרי עשר דכרין תרין אמרין בגי
שגא ארבעא עשר שלמין: יח ומנחתם ונספיהם לפרים
לאילים ולכבשים במספרם כמשפט: ומנחתם ונספיהם
לפרים לאילים ולכבשים במספרם כמשפט: ומנחתהון
ונספיהון לתורין לדכרין ולאמרין במנגיהון כדחזי:
יט ושעיר־עזים אחד חטאת מלכד עלת התמיד
ומנחתה ונספיהם: ושעיר־עזים אחד חטאת מלכד
עלת התמיד ומנחתה ונספיהם: ס וצפיר בר עזין חד
חטאתא בר מצלת תדירא ומנחתה ונספיהון: כ ובים
השלישי פרים עשתי־עשר אילים שנים כבשים
בגיי־שנה ארבעה עשר תמימים: ובים השלישי פרים
עשתי־עשר אילים שנים כבשים בגיי־שנה ארבעה עשר
תמימים: וביומא תליתא תורין חד עשר דכרין תרין
אמרין בגי שגא ארבעא עשר שלמין: כא ומנחתם
ונספיהם לפרים לאילים ולכבשים במספרם כמשפט:
ומנחתם ונספיהם לפרים לאילים ולכבשים במספרם
כמשפט: ומנחתהון ונספיהון לתורין לדכרין ולאמרין
במנגיהון כדחזי: כב ושעיר חטאת אחד מלכד עלת
התמיד ומנחתה ונספיה: ושעיר חטאת אחד מלכד
עלת התמיד ומנחתה ונספיה: וצפירא דחטאתא חד בר
מצלת תדירא ומנחתה ונספיה: ס כג ובים הרביעי פרים

תַּמִּימִם: וּבָיֹם הַשְּׂבִיעִי פָּרִים שִׁבְעָה אֵילִם שְׁנַיִם כִּבְשִׁים
בְּגִי' שֶׁנָּה אֲרֻכָּה עֶשֶׂר תַּמִּימִם: וּבִיּוֹמָא שְׂבִיעָא תּוֹרִין
שִׁבְעָא דְכָרִין תִּרְין אֲמִרִין בְּגִי שָׁנָא אֲרֻכָּא עֶשֶׂר שְׁלָמִין:
לֹא וּמִנְחָתָם וְנִסְכָּהֶם לְפָרִים לְאֵילִם וּלְכִבְשִׁים בְּמִסְפָּרָם
בְּמִשְׁפָּטָם: וּמִנְחָתָם וְנִסְכָּהֶם לְפָרִים לְאֵילִם וּלְכִבְשִׁים
בְּמִסְפָּרָם בְּמִשְׁפָּטָם: וּמִנְחָתָהוֹן וְנִסְכֵּיהוֹן לְתוֹרִין לְדָכִרִין
וּלְאֲמִרִין בְּמִנְגִּיהוֹן דְּחֻזִּי לְהוֹן: לֹא וְשַׁעִיר חַטָּאת אֶחָד
מִלְּבָד עֹלֶת הַתְּמִיד מִנְחָתָה וְנִסְכָּה: וְשַׁעִיר חַטָּאת אֶחָד
מִלְּבָד עֹלֶת הַתְּמִיד מִנְחָתָה וְנִסְכָּה: וְצִפְרִיא דְּחַטָּאתָא
חַד בַּר מַצֵּלַת תְּדִירָא מִנְחָתָה וְנִסְכָּה: ס

[illegible]

הפטרה לפרשת פינחס ו לשמו"ת בירמיה פרק א"ב

א « דברי ירמיהו בן-חלקיהו מן-הכהנים אשר בענתות בארץ בנימן: ב אשר היה דברי-יהוה אליו בימי יאשיהו בן-אמון מלך יהודה בשלש-עשרה שנה למלכו: ג ויהי בימי יהויקים בן-יאשיהו מלך יהודה עד-תם עשתי-עשרה שנה לצדקיהו בן-יאשיהו מלך יהודה עד-גלות ירושלים בחדש החמישי: ד ויהי דברי-יהוה אלי לאמר: ה במרם אצרך בבטן ידעתיך ובמרם תצא מרחם הקדשתיך נביא לגוים נתתיך: ו ואמר אהה ארני יהוה הנה לא-ידעתי דבר כן-נער אנכי: ז ויאמר יהוה אלי אליהם נער אנכי כי על-כל-אשר אשלחך תלך ואת כל-אשר אצוך תדבר: ח אל-תירא מפניהם כיראתך אני להצלך נאם-יהוה: ט וישלח יהוה את-ידו ויגע על-פי ויאמר יהוה אלי הנה נתתי דברי בפיך: י ראה הפקדתיך: יא היום הנה עלי-הגוים ועלי-הממלכות לתווש ולנתוץ ולהאביר ולהרוס לבנות ולנטוע: יב ויהי דברי-יהוה אלי לאמר מה-אתה ראה ירמיהו ואמר מקל שקד אני ראה: יג ויאמר יהוה אלי היטבת לראות כן-שקד אני על-דברי לעשות: יד ויהי דברי-יהוה אלי שנית לאמר מה אתה ראה ואמר סיר נפות אני ראה ופניו מפני צפונה: טו ויאמר יהוה אלי מצפון תפתח הרעה על כל-ישובי הארץ: טז כי י הנני קרא לכל-משפחות ממלכות צפונה נאם-יהוה וכאו ונתנו איש כסאו פתח י שערי ירושלים ועל כל-חומותיה סביב ועל כל-ערי יהודה: יז ודברתי משפטי אותם על כל-רעתם אשר עזבוני וינטרו לאלהים אחרים וישתחוו למעשי ידיהם: יח ואתה תאזר מתניך וקמת ודברת אליהם את כל-אשר אנכי אצוך אל-תחת מפניהם פן-אחתך לפניהם: יט ואני הנה נתתיך היום לעיר מבצר ולעמוד ברזל ולחמות נחשת על-כל-הארץ למלכי יהודה לשריה לכהניה ולעם הארץ: כ ונלחמו אליך ולא-יוכלו לך כיראתך אני נאם-יהוה להצילך: כא ויהי דברי-יהוה אלי לאמר: כב הלא וקראת באזני ירושלים לאמר כה אמר יהוה זכרתי לך חסד נעוריד אהבת כלולתיך לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרעה: כג קדש ישראל ליהוה ראשית תבואתה כל אכליו יאשמו רעה תבא אליהם נאם יהוה:

הפטרה לפרשת פינחס לשמו"ת במלכים א פרק יח

יח כ ויד-יהוה היתה אל-אליהו וישנם מתניו וירץ לפני אחאב עד-באכה וזרעאלה: יט « ויגד אחאב לאיזבל את כל-אשר עשה אליהו ואת כל-אשר הרג את-כל-הנביאים בחרב: כ ותשלח איזבל מלאך אל-אליהו לאמר כה-יעשון אלהים וכה יוספון כירכעת מחל אשים את-נפשך בנפש אחד מהם: כא וירא ויקם וילך אל-נפשו ויבא באר שבע אשר ליהודה ויגח את-נעריו שם: כב והוא-הלך במדבר ירך יום ויבא וישב תחת רתם אחד וישאל את-נפשו למות ויאמר י רב עתה יהוה קח נפשי כי לא-טוב אנכי מאבתי: כג וישכב ויישן תחת רתם אחד והנה-זה מלאך

בפרקי אבות.

יום רביעי

כג תמוז

- היום בשעה 08:30 חלה 'תקופת תמוז', ויש להיזהר משתיית מים בזמן זה.
- כמו כן, אין להשאיר מים שיהיו מגולים, אפילו אם הם מונחים במקרר, בחצי שעה שלפני ה'תקופה' ובחצי שעה שלאחריה².

2. שו"ע רבינו או"ח סי' ר"ו סי"ד, וראה בסי' תנה סט"ו. דרכי יו"ד קטז, פח. ספר 'שמירת הגוף והנפש' סי' מז.

שבת קודש פרשת פינחס

יט תמוז

- בשבת זו, וכן בשבתות הבאות של 'בין המצרים', נזהרים מדברים שיכולים להתפרש כאבלות, יותר מאשר בשאר שבתות השנה¹.

פרקי אבות

- לאחר תפילת מנחה קוראים את פרק ראשון

1. לקוטי-שיחות כרך ד' עמ' 1091.

נָעַע בּוֹ וַיֹּאמֶר לוֹ קוֹם אִכּוֹל: וַיִּבְטֹם וַהֲנֵה מֵרָאשֵׁיתוֹ עֲנַת רִצְפִּים וְצַפְחַת מַיִם וַיֹּאכַל וַיִּשְׁתַּ וַיֵּשֶׁב וַיִּשְׁכַּב: וַיִּשְׁכַּב מִלֵּאד יְהוָה | שְׁנִית וַיַּעַבְדּוּ וַיֹּאמֶר קוֹם אִכּוֹל כִּי רַב מִמֶּנּוּ הִדְרָד: ה וַיִּקָּם וַיֹּאכַל וַיִּשְׁתֶּה וַיִּלְד בְּכָה | הָאִכִּילָה הָיָה אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה עַד הָרַ הָאֱלֹהִים חָרַב: ט וַיְבֹאֲשֶׁם אֱלֹהֵימַעֲרָה וַיִּלֵּן שָׁם וַהֲנֵה דְבַר־יְהוָה אֵלָיו וַיֹּאמֶר לוֹ מִהֲלָךְ פֶּה אֵלָיָהוּ: י וַיֹּאמֶר קָנָא קָנָאתִי לַיהוָה | אֱלֹהֵי צְבָאוֹת פִּרְעוֹנוֹ בְּרִיתְךָ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־מִזְבַּחַתֶּיךָ הָרָסוּ וְאֶת־נְבִיאֶיךָ הָרְגוּ בַּחֶרֶב וְאוֹתָר אֲנִי לְבָדִי וַיִּבְקְשׁוּ אֶת־נַפְשִׁי לְקַחְתָּהּ: יא וַיֹּאמֶר צָא וְעַמְדַת בְּחָרָ לִפְנֵי יְהוָה וַהֲנֵה יְהוָה עִבְר וְרוּחַ גְּדוּלָּה וְחוֹק מִפְּרֹק הָרִים וּמִשְׁפָּר סִלְעִים לִפְנֵי יְהוָה לֹא בְרוּחַ יְהוָה וְאַחַר הָרוּחַ רָעַשׁ לֹא בְרָעַשׁ יְהוָה: יב וְאַחַר הָרָעַשׁ אֵשׁ לֹא בָאֵשׁ יְהוָה וְאַחַר הָאֵשׁ קוֹל דְּמָמָה דִּקְהָ: יג וַיְהִי | כִּשְׁמַע אֱלֹהָיו וַיִּלֵּט פָּנָיו בְּאֶדְרָתּוֹ וַיֵּצֵא וַיַּעֲמֹד פֶּתַח הַמַּעֲרָה וַהֲנֵה אֵלָיו קוֹל וַיֹּאמֶר מִהֲלָךְ פֶּה אֵלָיָהוּ: יד וַיֹּאמֶר קָנָא קָנָאתִי לַיהוָה | אֱלֹהֵי צְבָאוֹת פִּרְעוֹנוֹ בְּרִיתְךָ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־מִזְבַּחַתֶּיךָ הָרָסוּ וְאֶת־נְבִיאֶיךָ הָרְגוּ בַּחֶרֶב וְאוֹתָר אֲנִי לְבָדִי וַיִּבְקְשׁוּ אֶת־נַפְשִׁי לְקַחְתָּהּ: טו וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלָיו לֵךְ שׁוֹב לְדַרְכְּךָ מִדְּבַרָה דְּמִשְׁק וּבָאתָ וּמִשְׁחַתָּ אֶת־חֲזָאֵל לְמַלְךְ עַל־אַרְם: טז וְאַתָּה יְהוָה בֶּן־נִמְשִׁי תִמְשַׁח לְמַלְךְ עַל־יִשְׂרָאֵל וְאֶת־אֱלִישָׁע בֶּן־שַׁפְטָל מֵאֲבֵל מְחוּלָה תִמְשַׁח לְנָבִיא תַחְתֶּיךָ: יז וַהֲיָה הַנְּמַלֵּט מִחֶרֶב חֲזָאֵל יָמִית יְהוָה וְהַנְּמַלֵּט מִחֶרֶב יְהוָה יָמִית אֱלִישָׁע: יח וְהִשְׁאֲרָתִי בִישְׂרָאֵל שִׁבְעַת אֲלָפִים כָּל־הַבְּרָפִים אֲשֶׁר לֹא־כָרְעוּ לַפֶּעַל וְכָל הַפָּה אֲשֶׁר לֹא־נָשַׁק לוֹ: יט וַיִּלְד מִשֶּׁם וַיִּמָּצֵא אֶת־אֱלִישָׁע בֶּן־שַׁפְטָל וְהוּא חָרַשׁ שְׁנַיִם־עָשָׂר צִמְדִּים לִפְנָיו וְהוּא בְּשָׁנִים הָעֶשְׂרִי וַיַּעֲבֹר אֵלָיָהוּ אֵלָיו וַיִּשְׁלַךְ אֶדְרָתּוֹ אֵלָיו: כ וַיַּעֲזֹב אֶת־הַבֶּקֶר וַיִּרְץ אַחֲרָיו אֵלָיָהוּ וַיֹּאמֶר אֲשַׁקֶּה־נָּא לְאִבִּי וּלְאִמִּי וְאֶלְכָה אַחֲרֶיךָ וַיֹּאמֶר לוֹ לֵךְ שׁוֹב כִּי מָה עָשִׂיתִי לָךְ: כא וַיֵּשֶׁב מֵאַחֲרָיו וַיִּקַּח אֶת־צֶמֶד הַבֶּקֶר וַיִּזְבַּחַחוּ וּבִכְלִי הַבֶּקֶר בְּשָׁלָם הַבֶּשֶׂר וַיִּתֵּן לָעָם וַיֹּאכְלוּ וַיִּקָּם וַיִּלְךָ אַחֲרָיו אֵלָיָהוּ וַיִּשְׁרָתָהוּ:

זמני השבוע

תאריך	עלות השחר		זמן ציצית ותפילין	זריחת החמה	סוף זמן ק"ש	חצות היום והלילה	מנחה גדולה	שקיעת החמה	צאת הכוכבים
	120 ד' לפני הזריחה	72 ד' לפני הזריחה							
ו', י"ח בתמוז	3.03	4.12	4.39	5.47	9.10	12.45	13.20	19.50.6	20.18
ש"ק, י"ט בתמוז	3.04	4.13	4.40	5.47	9.10	12.45	13.21	19.50.5	20.18
א', כ' בתמוז	3.04	4.13	4.41	5.48	9.11	12.45	13.21	19.50.3	20.18
ב', כ"א בתמוז	3.05	4.14	4.41	5.48	9.11	12.45	13.21	19.50.2	20.18
ג', כ"ב בתמוז	3.06	4.15	4.42	5.49	9.11	12.46	13.21	19.50.0	20.18
ד', כ"ג בתמוז	3.07	4.15	4.42	5.49	9.12	12.46	13.21	19.49.8	20.17
ה', כ"ד בתמוז	3.08	4.16	4.43	5.50	9.12	12.46	13.21	19.49.6	20.17
ו', כ"ה בתמוז	3.09	4.17	4.44	5.50	9.12	12.46	13.21	19.49.3	20.17

הזמנים מתייחסים לאזור המרכז. באזור ההרים והעמקים יש שינויים שעשויים להגיע למספר דקות

לוח ללימוד הרמב"ם י"ח בתמוז ה'תשפ"ו – כ"ה בתמוז ה'תשכ"ו

יום	יום בחודש	ג' פרקים ליום	פרק א' ליום	ספר-המצוות
ו'	י"ח בתמוז	הלכות כלי המקדש והעובדים בו פרק ג-ה.	הל' שביתת יו"ט פרק ב.	מל"ת פה. פב. מ"ע לד. מל"ת פו.
ש"ק	י"ט בתמוז	פרק ו-ח.	פרק ג.	מ"ע כג. מל"ת עב. מ"ע לב. לו.
א'	כ' בתמוז	פרק ט-י. הלכות ביאת המקדש.. בפרקים אלו. פרק א.	פרק ד.	מ"ע לג. מל"ת פח. פז. עג. קסג. קסד.
ב'	כ"א בתמוז	פרק ב-ד.	פרק ה.	מל"ת סח. קסה. מ"ע לא. מל"ת עז. עח.
ג'	כ"ב בתמוז	פרק ה-ז.	פרק ו.	מל"ת עה. עו. מ"ע כד. מל"ת סט. ע.
ד'	כ"ג בתמוז	פרק ח-ט. הלכות איסורי מזבח.. בפרקים אלו. פרק א.	פרק ז.	מל"ת עד. מ"ע סא. מל"ת צא. צב. צג.
ה'	כ"ד בתמוז	פרק ב-ד.	פרק ח.	מל"ת צד. צה. צו. צז. מ"ע פו.
ו'	כ"ה בתמוז	פרק ה-ז.	הל' חמץ ומצה.. בפרקים אלו. פרק א.	מ"ע ס. מל"ת ק. צח. מ"ע סב. מל"ת צט.

זמני הדלקת הנרות

פרשת	ירושלים		תל-אביב		חיפה		באר-שבע	
	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש
פנחס	19:14	20:30	19:30	20:33	19:22	20:35	19:29	20:30
מטות מסעי	19:13	20:29	19:29	20:31	19:21	20:33	19:28	20:29

לזכות אנשי החסד הדגולים
הרה"ח ר' **אברהם משה דייטש** והרה"ח ר' **גבריאל גופין** שיחיו
ולע"נ האחים הרה"ח ר' **זלמן יודא** ור' **יוסף יצחק**,
בני הרה"ח ר' **שלום ישעיה** ע"ה **דייטש**